

Půjčuj, rozmnožuj,
rozšiřuj!

PROSINEC

1996

POZVÁNÍ NA BIBLICKOU BAŠTU

**Manželé Steigerovi
a Petr Vaňura si všechny
vás, nejen příznivce
rozhlasových pořadů
a časopisu Zápas o duši,
dovolují pozvat k účasti
na "Biblické Baště",
tvrzi i pokrmu.**

**Pro všechny hladové
a ohrožené chceme
týdně podávat
ty nejhutnější porce
Božího Slova, při čemž se
chceme obrnit
Kristovou spravedlností,
vírou a mečem Ducha
tj. Slovem Božím - Bibli.**

**Každou sobotu
od 16.00 do 18.00 hod.**

**v budově Muzea
hlavního města Prahy
na Florenci
(Metro Florenc)**

ZDAŘ BŮH

OBSAH

Radostný křesťan	3
Osamělý Spasitel	4
Budeme korunovat?	7
Mír mezi církví a Darwinem !?	8
Posměvači	9
Z akademie věd	11
Odpuštění	13
Má mravnost na kahánku?	16
Děti a drogy	18
Váš čas	21
Slova čtenářů	21
Fronta na štěstí	28
Poděkování	31

Nenechte si ujít!

Od ledna 1997

výklad knih

ZJEVENÍ

DANIEL

EZECHIEL

a dalších

RADOSTNÝ KŘEŠŤAN

Starosti, úzkosti, znepokojení, to jsou všechno břemena, která věřící člověk nemusí vláčet s sebou. Pán Ježíš na Sebe vzal náš hřích, naše viny, ale zároveň je ochoten vzít na sebe i naše každodenní těžkosti, problémy, utrpení, starosti a nesnáze. Prý se kdysi udála tato úsměvná příhoda. Sedlák zastavil pocestnému, který nesl na zádech těžký batoh. Pocestný této lákavé nabídky rád využil, vylezl na žebřík, ale batoh si nesundal. Sedlák mu říká: "Dejte ten batoh dolů, ať si odpočínáte!" Pocestný odpověděl: "Ale kdepak, dost na tom, že se vaše koně musí dřít se mnou!" Usmíváte se? Ale ruku na srdce, nechováme se někdy stejně? Pán Ježíš si nás vykoupil pro Sebe svou vzácnou krví a my se chceme vláčet dál se svým břemenem. Ten, kdo Pánu svěřil svůj život, pak Mu ho svěřil se vším všudy; a On se o vše dobře postará. Apoštol Petr píše ve svém prvním dopise:

♦ **Všechnu svou starost vložte na něj, neboť mu na vás záleží.**
(1 Petr 5:7)

Ti věřící lidé, kterým apoštol Petr psal dopis, procházeli nesmírně těžkým pronásledováním pro svou víru. Lidé je pomlouvali, smáli se jim, všelijak je šikanovali, posílali do vězení a dokonce některé vydávali na smrt. Kdyby nám hrozilo nebezpečí smrti, nebyli bychom přímo ochromeni strachem a starostí co bude? Apoštol Petr píše: "Všechnu svou starost ..." Rozumíme tomu tak, že věřící člověk se má rozhodnout jednou provždy přenechat Pánu své starosti, těžkosti a problémy všeho druhu. Ne pokaždé znovu a znovu, když se objeví nová nesnáz, nový problém, další situace, s níž si nevíme rady. Nejlepší léčbou je prevence. Již předem předej Pánu všechno to nepříjemné, co může do tvého života přijít s důvěrou, že On se postará, že tě neopustí, že ti pomůže. Udělat něco

takového není pro většinu lidí snadné; máme to prostě "v krvi", je to pro nás přirozenější, abychom se starali. Někteří lidé si život bez starostí a obav nedovedou ani představit. Mluvím o věřících lidech! Ale ano, oni se za věc pomodlí, to přece nemůže nikdy uškodit, ale sotva se domodlí, hned se zase starají pákně dál. Kdosi s notnou dávkou ironie poznamenal: "Proč se modlit, když se mohu starat?"

Celá tato problematika je o to zajímavější, když si všimneme kontextu, ve kterém se náš verš nachází; podívejte se dobře do své Bible. Petr hovoří o pyšných a pokorných lidech a vyzývá, aby se věřící pokořili "pod mocnou ruku Boží". Jinými slovy, pokorný člověk, podřízený Boží vůli, má daleko menší potíže se starostmi, než člověk pyšný, který si chce žít po svém a často mluví a jedná v rozporu s Boží vůlí. Navíc, pyšný člověk má vždycky potíže s druhými lidmi a situace, do nichž se vlastní vinou dostává, mu působí nové a nové starosti.

Bylo by hrubým omylem, kdybychom stavěli do protikladu ke starostlivosti bezstarostnost v tom smyslu slova, v jakém je používáme. Věřící člověk má žít bez starostí, ale nikoli bezstarostně. Na mnohých místech v Písmu jsme vyzýváni k pečlivosti, důslednosti, k pořádku, kázni, plánovitosti. Máme myslet na to, co děláme, jak žijeme, ale nemáme se starat a trápit obavami. Žít bezstarostně nebo bez starostí - v tom je velký rozdíl. Starosti a obavy spojené s každodenními záležitostmi našeho života jsou překážkou v práci na díle Božím. Jsou příčinou toho, že věřící člověk nenese ve svém životě ovoce, které od něj Pán právem očekává. Takto nám to připomíná Pán Ježíš:

♦ **U koho bylo zaseto do trní, to je ten, kdo slyší slovo, ale časné starosti a vábivost majetku slovo udusí, a zůstane bez úrody.** (Matouš 13:22)

Toto je řečeno sice především na adresu nevěřících, kteří jsou vystaveni

4 ZÁPAS O DUŠI

čtenému nebo slyšenému Božímu slovu, ale totéž platí o věřících, kteří pro samé starosti s každodenním životem zapomínají na Boží slovo, modlitbu, obecnoství s druhými věřícími, tím dochází ke zpomalení jejich duchovního růstu a stávají se neužitečnými na díle Božím.

Starosti a obavy jsou vlastně výsledkem pochyb a nedůvěry. Kdo věří Bohu, kdo dokáže vzít vírou Pána Boha za slovo, takový člověk se nenechá ovládat, zotročovat starostmi a obavami. Kdybychom jenom věděli, od čeho nás Pán Bůh ochrání, aniž jsme o tom měli nejmenší potuchy! To by nám snad pomohlo k důslednější důvěře v Boží zájem a péči o každého z nás jednotlivě. Pán Bůh o tobě ví, záleží mu na tobě a chce se o tebe postarat. Nepřidávej si na starostech jenom proto, že si chceš řešit všechno po svém, svým rozumem.

- Ota Vožeh, TWR (16) -

OSAMĚLÝ SPASITEL

♦ *Přišla noc, a On byl sám...*

(Matouš 14:23).

Náš Spasitel není nikdo jiný než Immanuel - "Bůh mezi námi". Více než před dvěma tisíci lety chodil po této Zemi Bůh, který stvořil vše co existuje, v osobě Ježíše Krista. O Ném píše Písmo:

- ♦ *Víme, že Syn Boží přišel a dal nám schopnost rozeznávat, abychom poznali, kdo je pravý Bůh. A jsme v tom pravém Bohu, protože jsme v jeho Synu Ježíši Kristu. On je ten pravý Bůh a věčný život.* (1 Jan 5:20).

Ale On je také člověkem! O Jeho božství není pochyb.

- ♦ *"A to Slovo bylo Bůh" a "Slovo na sebe vzalo lidské tělo a žilo mezi námi" (Jan 1:1,14).*

Bůh vzal na sebe naši lidskou přirozenost, stal se jedním z nás. (List Židům, 2:14-18). Vtělení, či inkarnace, nastala skrze pannu. Bůh-Syn se narodil ze

ženy a spatřil světlo světa ve stáji. Byl dítětem, chlapcem, mužem. Byl vystavený všem hříchům i nečistotám lidské rasy. Spal, chodil po prašných cestách, hladověl, žíznil, jedl a pil, pracoval, prožíval smutek právě tak jako my.

V úvodním textu stojí: "On byl sám". Tato poznámka poukazuje na situaci, kdy byl sám na hoře, ale tento text ilustruje celý Jeho pozemský život! To byla jedna ze zvláštností Jeho lidství. Někdo to kdysi komentoval slovy: "On byl osamělostí královského cizince, který se zdržel přes noc". V této studii uvidíme, že On byl sám od narození až po kříž. Skrze celý Jeho pobyt na Zemi se táhne osamělost jako dlouhá červená nit od začátku až do konce.

Osamělost Jeho jedinečnosti

Nikdo z lidí, kdo se kdy narodil, nebyl jako On. On sám je jediný svého druhu. Nebylo nikoho, není nikoho a nebude nikoho, jako byl On. Nikdy nebylo a nebude druhé vtělení jemu rovné! Je pouze jeden Bůh-Člověk. Není moudré říkat, že Ježíš Kristus byl "dobrým člověkem" nebo "velkým učitelem". Jistě, On byl všechno to, ale On byl víc! Byl člověkem a přesto zůstal Bohem. V Ném byla dualita přirozenosti a přesto singularita osobnosti! Nemyslejte si, že v Ném žily dvě osoby! Ano, dvě přirozenosti, ale jedna osoba. On spojil svou božskou přirozenost s lidskou osobností, aby se stal tím Jediným, Osamělým Bohem-Člověkem, který nemá a nikdy nebude mít sobě rovného. On, Život, byl uprostřed smrti; On, Světlo, byl uprostřed temnoty světa; On, nekonečně čistý, svatý, byl uprostřed hříchu tohoto světa.

Je možné být obklopen lidmi a přesto zůstat sám?

Občas slyším: "No co, když půjdu do pekla, aspoň tam nebudu sám, budu mít velkou společnost". Ano, do pekla směřují mnozí, ale ty budeš zcela sám-sam! Představte si Krista: byl obklopen lidmi, ale byl zcela sám, protože jiná taková bytost v našem vesmíru nikdy nebyla a nikdy nebude!

Byl osamělý ve své čistotě

Někdo kdysi popsal Ježíše z Nazareta jako "bílou růži na louce plné rudých máků". Není to živý pohled na Spasitele mezi hříšnými tvory tohoto světa? **On, kromě tělesné podoby, neměl s námi nic, zhola nic, společného!** Bylo to pravdou tehdy, jako je to pravdou dnes, že "celý svět je pod mocí Satana". Dovedete si představit, jak Jeho citlivá, bezhříšná duše, musela trpět v přítomnosti urážek Boha, hříchu a pokrytectví doby? Jeho čistota nemohla mít nic společného se špatností, hříchem, nečistotou, hanbou této Země! Jeho vlastní učedníci mu působili denně bolest! V tom pravém smyslu slova Ježíš neměl jediného společníka a důvěrného přítele! Lidé to být nemohli, jsou nečistí, zatím co On je čistý; jejich cíle byly hříšné, zatím co Jeho svaté; jejich srdce byla a jsou naplněna nenávistí, Jeho plné lásky. Zamysleli jste se někdy nad tím, jak osaměle by se cítil křesťan v pekle? Ale ani taková osamělost se nedá srovnat s Jeho.

Byl osamělý ve své lásce

Ježíš Kristus miloval lidi, lidé nemilovali Ježíše Krista. "Nenávídí mne bez příčiny" bylo Jeho prohlášení. Volal: *"Přijďte vy všichni, kteří jste unavení - já vám dám mír, pokoj, odpočinek"* ale *"přišel ke svým, a ti Ho nepřijali"*. Vůdce národa, ve kterém z vlastní vůle přišel na tento svět, se Mu vysmívali, nenáviděli Ho, plánovali Jeho smrt. *"Ukřižují!" "Jeho krev na nás, a na naše děti!"*

Někdy si představuji Krista, jak chodí po prašných cestách Palestiny a dychtivě se dívá do očí každého poutníka, kterého potkává, zdali uvidí alespoň záblesk porozumění. Ne! *"Přišel na svět, který sám stvořil, ale tento svět Ho nepoznal ani nepřijal"*. Neznám nic depresivnějšího, nic, co tak tíží srdce, než touha po těch, které miluješ a najít je daleko mimo tvůj dosah.

Byl jsem v domě starého člověka, který nedávno pochoval ženu svého života. Něco jako Abrahám Sárú. Byla

mu opravdovou ženou, dům proměnila v domov. Byla jeho životním přítelem a společníkem. Nyní už tu nebyla a on onemocněl. *"Bratře, já tu nechci zůstat"*, řekl se slzami v očích. Věděl jsem, že chce být s tou, kterou tak miloval. Toužil po ní, ale byla mimo jeho dosah. A přesto nikdy v historii lidstva nikdo nemiloval tak intenzivně, nikdo netoužil po té stejné lásce jako Bůh, který se přišel za lidstvo obětovat!

Jaká hlubina osamění je ve zvolání: *"Jeruzaléme, Jeruzaléme, ... kolikrát jsem chtěl shromáždit tvé děti, tak jako kvočna shromažďuje kuřátka pod svá křídla, a vy jste nechtěli!"* Ti stejní lidé, které On tak miloval, namísto aby k Němu spěchali, namísto aby Mu projevili svou lásku ..., ti stejní lidé Ho zbičovali, plivali Mu do tváře, nasadili Mu korunu z trnů, vysmáli se Mu a nakonec Ho přibili na kříž. Dovedeš si představit, jak byl osamělý? Se stejnou láskou volá dnes: *"Přijďte ke mně"* - a lidé stále odmítají! A co ty? Je i pro tebe tím osamělým, odmítnutým Spasitelem? Tím Bohem, který tak miluje a sám lásku nenachází?

Byl osamělý ve svém poslání

Existovala a stále existuje tupost lidského intelektu a kamenný chlad lidského srdce, co se týče poslání našeho Spasitele. On věděl jaký úkol před ním leží, ale nikdo jiný to nechápal. Když se narodil, dali Mu jméno Ježíš (Jošua = Bůh spasí), ale zdá se, že to neříkalo nic Jeho nejbližším, ani Jeho rodině. Po celý pozemský život měl oči upřené na kříž. Když řekl, že musí konat *"záležitosti svého Otce"*, měl na mysli kříž. Když řekl *"má hodina ještě nepřišla"*, měl na mysli Golgotu. Od samého začátku viděl zcela jasně konec svého poslání: agónii, hanbu, bolest za hranicí našeho chápání. Kdyby kdokoliv z nás znal vlastní budoucnost, pochybuji, že by v noci klidně spal; někdo by možná ztratil i rozum. Jediná naděje a útěcha, možná by byla láska, pochopení a povzbuzení přátel, drahých, ale On neměl

6 ZÁPAS O DUŠI

nikoho, kdo by býval porozuměl - On byl zcela sám! Jeho srdce muselo toužit po lásce sympatií, ale nikdy žádnou nenalezl.

Nikdy Mu nikdo neporozuměl. Jeho vlastní rodina i učedníci byli slepí, co se týkalo Jeho poslání. Oni měli na mysli dočasnou slávu, úspěch, On měl na mysli vykoupení lidstva. Věděli, že Bible píše o Mesiáši, který "vezme vládu na své ramena a rozdrtí železnou rukou své nepřátele", ale On, Ježíš, chodil v opáncích po prašných cestách, zatím co jiní jezdili v pozlacených kočárech. "Bez místa, kam by složil svou hlavu", zatím co jiní spali v palácích. A tak se Mu pohrdavě vysmáli, potom Ho odmítli a nakonec přibili na kříž, jako falešného Mesiáše.

Dokonce i Jeho učedníci byli rozčarování! Sdíleli naději lidu, že On porazí Řím a posadí se na Davidův trůn. Čekali rytíře na bílém koni a On jim řekl, že bude trpět, že musí být vydán vůdcům, kteří Ho zabijí. Oni Mu odpovídali a volali: "To nesmiš, to se nesmí stát!" Dokonce i Jeho matka, která znala Jeho nadpřirozený zrod a čistý život, nechápala plně Jeho poslání! Zdá se, že stála na straně těch, kteří Ho považovali za pomatence, (viz Marek 3:21). Všechno to nepochopení, odmítnutí, společně s utrpením na kříži, inspirovalo jednoho básníka, který napsal: "On zemřel na zlomené srdce".

Byl osamělý ve svém utrpení

Příteli, vrať se zpět v čase a jdi se podívat na tu poslední noc v Getsemanské zahradě! Poslechni si, jak volá k Otci! Vidiš ty krůpěje krvavého potu? Vidiš jak touží po sympatiích právě v tuto noc! Jak si přeje, aby učedníci s ním sdíleli poslední hodiny! Oni však spí. **Přišla noc a On byl sám.** Ani ti nejbližší nechápali tíseň a agónii, která bouřila v Jeho srdci. Byl sám.

Později, když vystoupil ze stínu olivových stromů, byl zrazen jedním z těch blízkých, byl zrazen polibkem! Všichni ostatní vzali nohy na ramena, utekli a **On byl sám.** Později Petr

přisahal, že Ho nikdy neznal! Jaká to scéna!

Přítel, nejlepší Přítel jakého kdy lidstvo mělo, stojí v kritickou chvíli sám, bez jediného přítele!

Stál osamělý před veleknězem, aniž by alespoň jeden človíček vznesl jediný protest proti tomu, jak s Ním zacházejí! Stál před Pilátem, aniž by jedna osoba promluvila na Jeho obranu! Kolik lidí uzdravil? Kolik jich přivedl zpět k životu? Už se to někdo pokusil spočítat? **Kde byli všichni ti lidé, když On byl sám?** Jistě, jeden nesl Jeho kříž, ale ne z lásky, byl k tomu přinucen!

Když Ho přibili na kříž, všechny ty přátelské tváře, byly-li tam jaké, se ztratily v nepřátelském davu. On viděl jen výsměch, nenávisť, zlobu. Dav se rozestoupil kolem kříže, kněží v pohrdlivé póze stáli vpředu, spodina davu se hlasitě posmívala, všichni čekali zvědavě na Jeho smrt. Nebyl slyšet sympatiizující hlas.

Přišla Jeho hodina a On byl sám

Kdyby tohle bylo všechno, snad by to nebylo tak hrozné. I jiní lidé prožili bolest, agónii, výsměch, ale **On byl v té chvíli opuštěn Bohem!** To byl důvod toho strašného výkřiku, který jako nůž projel prostorem: "Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?" I Bůh Ho opustil; žádný anděl Mu nepřišel na pomoc. Země vztyčila svou zatatou pěst k Jeho tváři, nebe zavřelo svou bránu. Nebylo tam teplo laskavého pohledu, slovo naděje, pomocná ruka ani ze země ani z nebe. Nepřátelé na Něj plivali svou nenávisť, i Otec Bůh se otočil k Němu zády pro náš hřích. Temnota, která nastala ve dne, jakoby ještě více zdůrazňovala Ježíšovu samotou. Byl ponechán sám sobě; **byl sám.** Jeho osamělost byla jedinečná v historii lidstva. Ani tři mládenci, kteří byli vhozeni do ohnivě pece, nebyli sami. Král uviděl, jak se s nimi v plamenech prochází Boží Syn. První křesťané byli mučeni a týráni neslýchaným způsobem. Nakonec z nich většínou zůstala krvavá troska z masa a

kostí. A přesto vydrželi bez zoufalých výkřiků. Když se jich později jejich drazí ptali: "Jak jsi to mohl vydržet?" Odvětili: "Ježíš byl se mnou"... Nebyli sami. Ale Ježíši na kříži byla odepřena i hojivá přítomnost Otce. **On byl sám a zemřel sám. Zápasil s bolestí, modlil se, trpěl, zemřel sám.** Kdo to všechno zavinil? Příčinou byly naše hříchy.

Ten, který nikdy neudělal jeden jediný hřích, visel na kříži za naše hříchy. "Ale Kristus nás vykoupil z kletby zákona tím, že za nás vzal prokletí na sebe"... Stal se kletbou za nás. Nesl na sobě to, co jsme si zasloužili my. On jediný zemřel, protože jenom On sám to mohl udělat. Nikdo jiný - ani ti, kteří nás milují, by to nemohli vykonat. **A to je ten důvod, proč byl sám!**

Už není sám

Věříme, že dnes náš Spasitel už sám není. "Odejít a být s Kristem" říká Pavel. Takových, kteří jsou kolem Krista je mnoho. **Už není sám.** Bůh vždy toužil po přítomnosti lidí. Mezi Bohem a člověkem byl velmi blízký vztah do chvíle, kdy člověk odmítl Boha poslechnout. Bůh žil mezi svým vyvoleným lidem Izraele ve stanu v poušti, později ve Chrámu a jednou bude opět žít mezi lidmi.

Jeho účel, stvoření vesmíru, bude plně naplněn až nová nebesa a nová Země zazáří s Bohem v jejich středu. Toto by se dalo popsat slovy Bible:

- ♦ "Hle, přibyték Boží je uprostřed lidí, Bůh bude přebývat mezi nimi a oni budou Jeho lid. Setře jim každou slzu s očí".

Jeden zákoník se zeptal Boha-Syna: "Které je to největší přikázání?" Bůh odpovídá:

- ♦ **Miluj svého Boha celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí.**

Mohl by ses zeptat: **A proč?** Dovol, abych za mého Boha odpověděl sám:

- ♦ **Protože Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v Něj věří, nezahynul, ale měl věčný život.**

A pakliže ani tohle s Tebou nepohne, potom mi odpusť, když nad tebou nebudu truchlit, až jednou napochoduješ s velkou slávou do pekla. Víc už nemohl udělat ani Bůh.

Doslov

Toto kázání pronesl Robert L. Moyer, baptistický pastor z Minneapolis, více než před šedesáti lety. Pokusil jsem se podat jeho myšlenky v dnešním jazyce. Přidal jsem i kus vlastního srdce, ale jinak je to hlavně R. Moyer.

-Antonín Uhlíř-

BUDEME KORUNOVAT

Ježíše Králem, nebo Ho akřizujeme?

Kdo může popřít, že žijeme ve zvláštní době? Svět je možná z fyzického hlediska kulatý, ale duchovně je plochý. Ti, kdo dnes hájí historické pozice křesťanství, nejsou populární. Společnost řadí biblické křesťany mezi relikvie prostoduché minulosti. Co jiného můžeme čekat od těch, kdo jsou "moudří sami v sobě" a přihlížejí ničivé síle bezbožnosti, která ovládá společnost? Někteří předpovídají, že věda s konečnou platností podkope základy křesťanské víry a každý, kdo bere Bibli vážně a doslova, se stane předmětem posměchu akademického světa. Kdyby křesťanství vyhynulo pokaždé, když mu tito horlivci strojí pohřební obřad, dosáhli bychom světového rekordu ve zmrtvýchvstání. "Mrtvola" křesťanské víry se vrací a udivuje hrobníky tím, že přežije své hrobaře, zatímco pach duchovních mrtvol se šíří všude kolem nás, ale už jej ani necítíme. Místo pasýře následujeme duchovní pasáky.

Dnešní sporný bod je v základě tentýž, jako před dvěma tisíci lety, kdy stál Kristus před Pilátem. Co s Ním? Považujeme Ježíše za Krále, nebo za obyčejného člověka? Je to přítel nebo podvodník? Pilát se zeptal: "Co je pravda?" Myslíte, že očekával odpověď? Pochybují o tom zrovna tak, jako pochybují o tom, že se skeptici upřímně snaží hledat pravdu. Čím méně si je

8 ZÁPAS O DUŠI

dnešní člověk jistý v otázkách víry, tím více je považován za moudrého a tolerantního občana. Ten, kdo řekne: "To je pravda, protože to říká Bůh," je považován za bigotního fanatika. Možná, že kladete sami sobě stejnou otázku jako Pilát: "Co je pravda?" Ježíš řekl: "Já jsem ta pravda." Také řekl: "... Kdo chce činit Jeho vůli, pozná, ..." (Jan 7:17) Ti, kdo prohlašují, že hledají pravdu a obracíjí se k Bibli zády, pravdu nikdy nepoznají. Pravda není "něco", je to "Někdo". Tajemství svobody člověka a životního uspokojení spočívá v poznání pravdy, to znamená v poznání Božího Syna:

◆ *Když vás Syn osvobodí, budete skutečně svobodni (Jan 8:36).*

Vy, kteří prohlašujete, že hledáte pravdu, odpovězte na otázku, kdo je Ježíš Kristus? Je pro vás člověk nebo Bůh? Řeknete: "Ale já to prostě tak nevidím". Proč ne? Protože nechcete vidět. Kdo přijme Boží zjevení tak, jak je představeno v Bibli, uvidí celé panorama křesťanské pravdy. Neskrývejte se za "intelektuální" pochybnosti. Ježíš nabízí každému přijatelnou cestu. Říká, že každý, kdo chce činit Boží vůli - a ne mnozí chtějí - pozná, co je Kristova pravda. Křesťan je člověk, který se zařadí do Božího plánu, ne ten, který se snaží zařadit Boha do svého plánu!

U mnohých je tzv. upřímný skepticismus jen clonou tvrdošíjné vůle. Jejich pochyby mají často mravní, ne intelektuální podstatu. Skeptici raději hledají ospravedlnění vlastní svévole, než aby určili, co je mravní. Hledají filosofickou, vědeckou a teologickou cestu jak ospravedlnit hřích.

Pontský Pilát se opravdově nezajímal o vlastní postoj k věčnosti; chtěl se jen zbavit Ježíše a pobouřených Židů. Bylo mu jedno, byl-li Ježíš tesař, nebo král. Trnem v oku mu bylo politické pozadí. Chtěl se co nejrychleji a bez bolesti zbavit tohoto problému. Ježíš Kristus je stále trnem v oku mnohých. Lidem se nelíbí, co představuje. Proč existuje tolik protichůdných debat

o někom, kdo žil před dvěma tisíci lety? Proč o Něm bylo napsáno tolik knih? Proč je napadán znovu a znovu kdejakou filosofií? Proč Ho lidé nenechají na pokoji? Proč trvají na tom, aby o Něm debatovali a nakonec Ho proklínali? Proč, čím víc Ho lidstvo zesměšňuje a odmítá, tím hůře samo sobě vládne?

Před lety se dali do usilovné práce posměvači: filosofové, vědci a učenci, aby Boha úplně vymazali z podvědomí moderního člověka. Od té doby roste mezi lidmi nejen hřích, ale i zločinnost! Přestali jsme mít strach před Bohem a zůstává nám strach z člověka. Místo Bohu sloužíme božstvům tohoto věku. Jsme generace znechucená starými pravidly, ale neschopná vytvořit nová a lepší. Slovy neznámého autora: **"Nemáme dost vědomostí, abychom mohli vysvětlit život, jsme moc povrchní, abychom jej mohli snést, moc zatrpklí, abychom se z něho uměli radovat a moc slabí, abychom jej přemohli."**

Boží Syn zůstává do dnešního dne jedinou odpovědí na rostoucí cynismus. On sám je nejúčinnější prevencí zločinnosti, protože nikdo, kdo plně důvěřuje Pánu Ježíši, nenastoupí cestu zločinu. Kristus je odpovědí na pokojný život. Všichni stojíme tváří v tvář stejné volbě, před kterou stál pontský Pilát. Stane se Ježíš Kristus Pánem našeho života, budeme Ho korunovat králem, nebo Ho také ukřžujeme? - J.D.J. -

MÍR MEZI CÍRKVÍ a Darwinem !?

**Pro papeže už není protikladu
mezi vědou a biblí**

Řím (SAD, pos) - Více než sto let po smrti geniálního anglického přírodovědce Charlese Darwina se katolická církev nakonec smiřuje s ním a s jeho evoluční teorií.

Vyplyvá to z dopisu papeže Jana Pavla II. vatikánské Akademii věd.

Výslovně prohlašuje, že teorie o vzniku biologických druhů vývojovou cestou a o evoluci života od jednoduchých forem ke složitějším, "je víc než pouhá hypotéza" a že je s katolickým učením o stvoření člověka slučitelná.

Dopis byl adresován vědeckému sympoziu právě v akademii konanému pod názvem Vznik a prvotní fáze života. Jan Pavel II. nyní mj. píše: "Jestliže lidské tělo vzniká v živé hmotě, která existovala už před ním, ukazuje to, že duši stvořil Bůh." Už první komentáře z vědeckých a teologických kruhů naznačují, že církev již pojímá akt stvoření člověka, tak jak je podán v Bibli, spíše symbolicky, aniž by však popřela existenci a roli Boha. Až doposud ovšem, jak známo, katolická církev Darwinovu evoluční teorii striktně odmítala, neboť byla v rozporu se stvořením Adama a Evy tak jak je vylíčeno v tzv. první knize Mojžíšově... Ještě před několika desítkami let papež Pius XII v encyklice *Humani generis* tvrdě Darwinovu teorii odsoudil, nicméně už věřícím povolil, aby o této problematice diskutovali, už to nebylo tabu. Nynější papež již uznává, že Darwinova teorie se ve vědě prosadila a není protikladná katolickému učení. Filosof a teolog Tullio Gregory to hodnotí slovy: "Jako mnohdy; má církev opět zpoždění."

POSMĚVAČI

- ♦ Především vám chci říci, že ke konci dnů přijdou posměvači, kteří žijí, jak se jim zachce, a budou se posmívat: "Kde je ten jeho zaslíbený příchod? Od té doby, co zesnuli otcové, všechno zůstává tak, jak to bylo od počátku stvoření." Těm, kdo toto tvrdí, zůstává utajeno, že dávná nebesa i země byly vyvolány slovem Božím z vody a před vodou chráněny. Vodou byl také tehdejší svět zatopen a zahynul. Týmž slovem jsou udržována nynější nebesa a země, dokud nebudou zničena ohněm; Bůh je ponechal jen do dne

soudu a záhuby bezbožných lidí.

(2. list Petrův 3:3-7)

Zamysleme se nad uvedenými slovy Písma a naslouchejme vedení nejlepšího interpreta - Ducha svatého.

- ♦ Především vám chci říci, že ke konci dnů přijdou posměvači, kteří žijí, jak se jim zachce, a budou se posmívat:

Text neříká, že přijdou posměvači, kteří nebudou moci pochopit protože jsou vzdělaní, učení a příliš inteligentní. Vzdělanost nebo nevzdělanost, chytrost nebo hloupost s tímto druhem posměvačství nemá nic společného. Důvod, proč se posmívají, je pouze mravní, protože žijí tak, jak se jim chce.

Mezi mravní přestupky patří mimo jiné pýcha, udržování společenského postavení, všeobecná "váženost", a to vše za cenu obětování celistvosti Božího slova. Jinými slovy je to záměna slávy neporušitelného Boha za slávu porušitelného člověka. Boží slovo je zaměňováno za slávu lidských domněnek a výmyslů. Jak se budou posmívat?

- ♦ Kde je ten jeho zaslíbený příchod? Od té doby, co zesnuli otcové, všechno zůstává tak, jak to bylo od počátku stvoření.

Podle posměvačů nic nepodléhá náhlé změně. Vše zůstává při starém, tak jak to bylo na počátku stvoření; vše se vyvíjí a mění jen pozvolna. Pokud tento princip platí i o stvoření člověka a jeho pádu, potom historická skutečnost, že Adam existoval, je také jen obrazem a alegorií lidského rodu. Z toho vyplývá, že člověk i jeho předci byli vždy smrtelní, jinak by se nemohli evolučně vyvíjet. Náhlé stvoření druhů a nesmrtnost patří do říše biblických bájí jež racionální člověk nemůže přijmout.

Nepostřehnutelné proměny jsou základem současné extrapolace minulosti. Z toho vyplývá, že Bible se musí obzvlášť v prvních jedenácti kapitolách Genesis mýlit a v těchto bodech být nevědecká. Ten, kdo věří, že svět je téměř neměnný po stamiliony let, může těžko očekávat Kristův příchod. Pravě-

10 ZÁPAS O DUŠI

kost Země logicky oddaluje druhý Kristův příchod někde do "prabudoucnosti". Kdo ví, zdali vůbec Kristus podruhé přijde! *Konec konců, vždyť i Kristovo tisícileté království zde na Zemi není ani blíže popsáno, ani určeno.* To jsou slova teologů. Všimněme si, že země, řádově několik tisíc let mladá, naopak silně podmiňuje naléhavost Kristova druhého příchodu.

- ♦ Těm, kdo toto tvrdí, zůstává utaje-no, že dávná nebesa i země byly vyvolány slovem Božím z vody a před vodou chráněny. Vodou byl také tehdejší svět zatopen a zahynul.

Toto je Petřův přímý zásah. Zde nad jakoukoliv pochybnost Petr identifikuje posměvače. Patří k nim především evolucionisté, protože jen ti popírají potopu. Evolucionisté nevěří v překotné geologické a biologické změny. Vše zůstává tak, jak bývalo, včetně druhého příchodu Pána Ježíše Krista!

- ♦ Kde je ten Jeho zaslíbený příchod? Evolucionistům, ať materialistickým nebo teistickým, zůstává potopa utajena. Nemohou ji přijmout, protože by se jim zhroutila evoluční víra a oni by se ve světě "intelektuálně" znemožnili. Žijí ze slávy člověka, tedy jak se jim zachce, protože touží po slávě světského uznání.

- ♦ Týmž slovem jsou udržována nyní nebesa a země, dokud nebudou zničena ohněm; Bůh je ponechal jen do dne soudu a záhuby bezbožných lidí. (3:7)

Filozofie neměnnosti, tedy pozvolných změn a evolučnosti, ani na moment nepřipustí, že by poměrně v krátké budoucnosti mohla být celá nebesa, tedy vesmír, přetaven v nový, a že ohněm zahynou všichni bezbožní lidé.

- ♦ Den Páně přijde jako přichází zloděj. Tehdy nebesa s rachotem zaniknou, vesmír se zářem roztaví a země se všemi lidskými činy bude postavena před soud. (3:10)

K završení těchto veršů ještě jeden navíc, aby bylo jasné komu můžeme důvěřovat - posměvačům, nebo Bohu?

- ♦ *Kde jsi byl, když jsem zakládal zemi? Pověz, víš-li něco rozumného o tom.* (Job 38:4)

Když už jsme se zmínili o kontextu, podívejme se co je psáno nad a pod verši 2. Petra 3:3-7. Když Petr psal svůj dopis, tak jej nerozděloval ani kapitolami ani verši. Jeho psaní mělo přirozený spojitý spád. Před kým Petr varuje ve druhé kapitole? Před falešnými náboženskými učiteli! Z toho vyplývá, že tito učitelé - jimž je utajena potopa, i to, že první svět byl zničen vodou - jsou nábožní, teističtí evolucionisté, v žádném případě nejde o bezbožné světské materialisticko-humanistické evolucionisty (3:4). Ateističtí evolucionisté, na rozdíl od teistických, dodržují svoji myšlenkovou celistvost - integritu a druhý příchod Pána Ježíše Krista je pro ně bezpředmětný. Prosím čtenáře, aby si nalistovali 2. list Petřův 2. kapitolu a sami se přesvědčili, že verše:

- ✓ 1-3 popisují chování a způsob vedení živých náboženských učitelů
- ✓ 4-9 popisují odsouzení živých učitelů
- ✓ 10-22 popisují vlastnosti živých učitelů.

Toto je téma, které těsně a spojitě předchází popis nábožně založených lidí a vůdců, kteří popírají potopu, protože jsou evolucionisty (3:3-6).

Následující verše popisují zničení bezbožných lidí a dnešního vesmíru (3:7-13). Jestli mezi ně patří i nábožnější učitelé, popírající potopu a zastávající pozvolné evoluční změny, už přenechám na čtenářích. Nejdůležitější je pro každého z nás Boží milost. To, co se zdá být neměnné, pozvolné a evoluční, je ve skutečnosti jen Boží trpělivost.

- ♦ *Ale tato jedna věc kéž vám nezůstane skryta, milovaní, že jeden den je u Pána jako tisíc let a 'tisíc let jako jeden den'.* Pán neotálí splnit své zaslíbení, jak si to někteří vykládají, nýbrž má s námi trpělivost, protože si nepřeje, aby někdo zahynul, ale chce, aby všichni dospěli k pokání. (2. list Petřův 3:8-9)

Bůh má trpělivost, chce, aby všichni činili pokání, aby se všichni obrátili. Bůh trpělivě čeká. Nenalézá žádné potěšení ve zničení mnohých, včetně falešných učitelů. "Tisíc let jako jeden den" ukazuje Boží nadčasovost, v žádném případě neříká, že jeden kreační den je symbolizován miliony či stamiliony let. Jakou hodnotu by měl potom jazyk?

Ježíš Kristus je Stvořitel. On je to Slovo skrze Něžž povstalo vše, co je, tak, jak popisuje kniha Genesis:

♦ *Až přijde Syn člověka, bude to jako za dnů Noé. Jako tehdy před potopou hodovali a pili, ženili se a vdávaly až do dne, kdy Noé vešel do korábu, a nic nepoznali, až přišla potopa a zachvátila všechny - takový bude i příchod Syna člověka.*

(Matouš 24:37-39)

Ježíš zde jasně říká, na rozdíl od evolucionistů, že zde byla náhlá, zničující celosvětová potopa, která zahladila všechny; proto druhý Kristův příchod bude také náhlý a totálně zdevastuje celou zemi tentokrát ohněm. Jestliže toto Ježíš neprohlásil, potom Bible není pravdivá, a musíme se ptát podle jakých měřítek potom určíme co v Bibli je a co není pravda? Potom můžeme zpochybnit všechny Ježíšovy výroky a dospět k závěru, že zemřel za naše hříchy také jen symbolicky.

Jestliže Ježíšovo prohlášení, že přišla potopa a zachvátila všechny, bylo Jim skutečně vysloveno, potom to bylo:

a) buď nepravdivé prohlášení, o kterém věděl nebo nevěděl, že je nepravdivé.

Jestliže věděl, že je nepravdivé, potom je Ježíš Kristus lhář.

Jestliže nevěděl, že je nepravdivé, potom je Ježíš Kristus mluvka, tlachající o něčem o čem si není jist.

b) anebo to bylo pravdivé prohlášení a tím Ježíš Kristus vylučuje evoluci.

Pobožní posměvači, aby obhájili evoluci mají v ruce jednu z následujících karet, z nichž každá je černý Petr:

✓ *Bible není pravda*

✓ *Ježíš je lhář*

✓ *Ježíš je mluvka.*

Evoluce anuluje Boží plán spásy, dělá z Boha autora hříchu, zpochybňuje druhý Kristův příchod ve slávě a Jeho tisícileté království zde na Zemi.

- pst -

Z AKADEMIE VĚD

To, co se odehrálo na půdě Akademie věd v letos v říjnu je něco jako zlý nebo emigrantský sen. Člověk se v noci vzbudí hrůzou, že se vrátil domů a nemůže ven. Ale nebyl to sen, byla to chmurná skutečnost.

Pan Dr. Jiří Grygar předsedal učenskému fóru pánů profesorů, doktorů a autorů, kteří si připravili odborné referáty na téma **Vznik života a sociobiogeneze člověka**.

Přednášku zahájil pan Dr. Vladimír Novák, náš přední vědec katedry evoluční biologie s omluvou, že není dobrý řečník a aby si ušetřil hlasivky pro diskusi, přečetla jeho psaný příspěvek manželka. Přečetla i druhý příspěvek, protože druhý řečník se musel omluvit.

Pan Dr. Novák zápasil za ochotné pomoci Dr. Grygara s diaprojektorem i s hlasivkami, ale podrobně vysvětloval několik diagramů vzniku života. To, co jsme se učili na střední škole před třiceti lety bylo opakováno s náboženským zápalem. Prvoci, láčkovci, červi, kroužkovití, vyšší rostliny a zvířata doplňovaly super odborné termíny a neskonalý obdiv ke geniálnímu zásluhám slavného díla samotného Darwina. Na jeho obranu uvedl několik perliček nepochopení a zneužívání procesu přírodního výběru.

Konečné schéma biogeneze představoval řetěz vývojových stupňů sdružování buněk do vyšších celků. Na jeho vrcholu bylo pět takových shluků. Ty byly vzájemně propojeny tak, že tvořily pentagram. Pan profesor sám ilustroval odkud pochází učení vzniku vesmíru a sociobiogeneze člověka.

Nepřekonatelnou hvězdou přednášky byla soudružka Dr. Leonovičová, členka katedry evoluční biologie, která svojí zvučnou ruštinou mlela a mlela něco, co nemělo ani hlavu ani patu.

Poslední příspěvek měl pan Dr. Liebl, který shrnul celé blábolení slovy, že kulturní dějiny člověka jsou staré jen šest až sedm tisíc let, tedy období, které odpovídá jen jedné vteřině celého bytí vesmíru. Svoji přednášku doplnil i vizuálně a mohli jsme sledovat grafické vyjádření vývoje názorů na vznik života. Mezi různými modely nezapomněl varovat, že vědecký kreacionismus je nevědecký a velmi nebezpečný.

Až potud celá přednáška připomínala zlý sen nejtvrďšího vědeckého materialismu rudých koutků a VUMLÚ, jaké si jen dovedeme představit. To, že se může dnes něco podobného odehrávat na akademické půdě a z úst akademiků, je neuvěřitelné. Živočišnou říši nechám stranou, ta se bránit sama o sobě nemůže, ale evolucionistický pohled na člověka je přímo skandální. Pokud jsou i dnes vysokoškolské studenti a žáci ve školách deformováni takovými bludy, je to přímo zločin.

Tvrdit, že člověk se rodí jako živočich, který se vyvíjí ve skutečného člověka pomocí výchovného procesu společnosti, že k vývoji lidstva slouží prozíravé chování většiny, že většina lidí si válku nepřeje, až na pár úchylek individuálních zločinců, že existují ve společnosti patologické úchyly chování, ale všechno dobře dopadne, protože zvrát společnosti způsobí kolosální materializované znalosti, informace, komunikace, Internet, satelity a E-mail.

Vyslechnout celou přednášku bylo skutečné utrpení, ale pan Grygar setrval v naprosté pohodě. Aby uvedl tlachy na správnou míru, prohlásil, že o vzniku vesmíru a života panují různé názory a pro nedostatek času bude moudřejší, aby se diskutující zabývali jen tou poslední vteřinou lidské historie. Skutečně jsme si oddechli.

Diskuse byla temperamentní a emotivní výpady proti námitkám křesťanů nebyly přesvědčivé, ani akademické. Proč asi? Skutečný nesmysl nemůže žádného vědce vyvést z míry! Jen ideologové ateistického režimu se mohou cítit ohroženi kreacionismem.

To, že studenti nemají dosud možnost posoudit obě alternativy, je smutná skutečnost. Akademické společnosti zůstává utajeno, že tzv. vědecká sociobiogeneze člověka není nic jiného než nepovedený pokus vymazat existenci a moc Boží. Je zvláštní, že to, co "Matka příroda" budovala po miliardy let, je člověk, nejvyšší článek evolučního žebříčku, schopen zničit doslovně během několika "vteřin" vrcholného vývoje. V knize Genesis čteme, že **mocný Bůh** stvořil svět v okamžiku. Vědci si uvědomují a verše v Markovi to potvrzují, že **morálně nemocné lidstvo** může zničit samo sebe:

♦ *S těmi dny přijde takové souzení, jaké nebylo od počátku světa, který stvořil Bůh, až do dneška a nikdy nebude. A kdyby Pán nezkrátil ty dny, nebyl by spasen žádný člověk. Ale kvůli svým vyvoleným zkrátí ty dny. (Marek 13:19-20)*

Kdo věří, že svět je stár miliardy let a lidstvo jen jednu relativní vteřinu, může přemýšlet o moci Boha a bezmoci člověka. Kde je moudrost Matky přírody? Ani soudržnost a součinnost všech stupňů, cyklů a sdružovacích procesů evolučního vývoje neuspokojí dnešního člověka, který si klade otázky související s lidským duchem. Kdo zklamal - Bůh nebo Evoluce? Písmo to vyjadřuje nejlépe:

♦ *Vždyť to, co lze o Bohu poznat, je jim přístupné, Bůh jim to přece odhalil. Jeho věčnou moc a božství, které jsou neviditelné, lze totiž od stvoření světa vidět, když lidé přemýšlejí o Jeho díle, takže nemají výmluvu. (Římanům 1:19,20)*

♦ *Vejděte těsnou branou; prostorná je brána a široká cesta, která vede do záhuby; a mnoho je těch, kdo tudy*

vcházejí. Těsná je brána a úzká cesta, která vede k životu, a málokdo ji nalézá. (Matouš 7:13-14) -kas-

ODPUŠTĚNÍ

Existují pouze dva verše v epištolách, které nás vybízejí k vzájemnému odpouštění. V těch je však o tomto tématu obsaženo všechno. Podívejme se nejdříve na Ef 4,32. Text se nachází v praktické části listu, která začíná veršem 4,1. V prvních třech kapitolách apoštol Pavel zjevuje bohatství Boží milosti k nám v Kristu Ježíši a popisuje pozhledání, která jsme v Ném obdrželi. Na základě toho Efezské potom prosí, aby žili způsobem hodným tohoto povolání. Už nemají žít jako pohané, kteří jsou odcizeni Božímu životu (4,17), ale mají odložit starého člověka a obléknout nového (4,21-22). Rozdíl mezi chováním starého a nového člověka je potom nastíněn při probírání praktických témat: "Všechna hořkost, zuřivost, hněv, křik a rouhání at' jsou od vás odňaty se vši špatností." To jsou projevy starého člověka. Místo nich se má projevovat člověk nový:

◆ *Buďte k sobě navzájem laskaví, milosrdní a odpouštějte si navzájem, jako i Bůh v Kristu odpustil vám. Napodobujte tedy Boha jako milované děti... (Ef 4,31-5,1).*

V druhé verši v epištole Koloským objevíme totéž. Znovu je tu řeč o svlečení starého člověka a obléčení nového (3,9-10). Mluví se o spojení s Kristem v Jeho smrti i vzkříšení (2,11-12; 3,1) a o naplnění v Kristu (2,9):

◆ *Usilujte o to, co je nahoře, kde Kristus sedí na pravici Boží. Myslete na to, co je nahoře, ne na to, co je na zemi. Neboť jste zemřeli a váš život je ukryt s Kristem v Bohu. (3,1-3)*

Ve 13. verši potom nalézáme "příkaz" o odpouštění: "Snášejte se navzájem a odpouštějte si, má-li kdo něco proti druhému. Jako Pán odpustil vám, odpustte i vy."

Rozdíl podle dispensací

Podle jakého principu má odpouštění fungovat? Abychom správně odpověděli, je dobré postřehnout rozdíl mezi Ef 4,32 a Mt 6,12. Apoštol píše: "Buďte k sobě navzájem laskaví, milosrdní a odpouštějte si navzájem, jako i Bůh v Kristu odpustil vám." Ježíš v evangeliu učí učedníky v modlitbě říkat: "A odpusť nám naše viny, jako i my jsme odpustili těm, kdo se provinili proti nám." Asi není nesnadné odhalit, v čem se texty liší. Rozdíl je v posloupnosti odpouštění. Zatímco ve věku království je Boží odpouštění podmíněno skutkem člověka (jeho vlastním odpouštěním), ve věku milosti je Boží odpouštění nezávislé na lidské snaze. Bůh je připraven, protože sám chtěl. Poslal svého Syna na kříž. Kristova oběť byla potřebná, protože bez vylití krve není odpouštění vin (Žd 9,22). Je však třeba mít na paměti, že v každém věku, tedy i ve věku milosti, nabývá odpouštění své platnosti teprve tehdy, když člověk vyzná svůj hřích, svou vinu. Není odpouštění bez pokání. Pokání není podmínkou pro Boží ochotu odpustit, ale jím člověk Boží nabídku přijímá.

Ze skutečnosti rozdílné správy věků je třeba chápat i další zmínky o odpouštění v evangeliích. Při pečlivém čtení učiníme závěr, že dnes, ve věku milosti, nemůžeme vše do detailu aplikovat, avšak můžeme s velkým užitekem používat právě ty principy, které neodporují učení epištol. Týká se to např. veršů: Mt 6,12.14-15; 18,21-22.23-35; Mk 11,25; L 17,3-4; J 20,23.

Naprosto jasné je jedno: Bůh chce, aby lidé odpouštěli, ať se jedná o jakýkoli věk. Pouze východiska k odpouštění se podle správy věku v něčem liší, stejně jako se liší síla, kterou věřící k realizaci odpouštění používá.

Jazykový rozbor

V kraličtině se slovem odpustit překládá několik řeckých výrazů. Uvedeme si pouze tři nejpoužívanější.

* *afiemí* = nechat, zanechat, opustit,

14 ZÁPAS O DUŠI

propustit (z právního závazku), odpustit (vinu, dluh, hřích). Ve významu odpustit se používá především pro vyjádření Boží pravomoci odpouštět hříchy skrze vylití krve.

* *feidomai* = něco nebo někoho šetřit, ušetřit, zachovat. Klade se tu velký důraz na soud. Odpuštění potom znamená prominutí nebo zrušení trestu a tedy ušetření obviněného. Tímto slovem se nebudeme dále zabývat, neboť nemá pravý význam odpuštění podle Ef 4,32.

* *charizomai* = darovat, z milosti dát, prokazovat milost, odpustit. Odpuštění je ve spojení s milostí. Odpouští-li někdo, prokazuje tím milost. Nacházíme jej pouze na několika místech: L 7,42.43; 2K 2,7.10; 12,13; Ef 4,32; Ko 2,13; 3,13.

Rozdíl nebo podobnost?

Je zřejmé, že Boží odpuštění je jiné než lidské co do kvality i dosahu. Je součástí Božího charakteru (Ex 34,7). Je absolutní, věčné a dokonalé (Ž 32,1-2; Žd 10,18). Je právně možné, protože Kristus zemřel za hřích světa (Žd 9,28).

Lidské odpuštění je naopak relativní a nikdy nemůže mít absolutní dopad. To je možné jen u Boha (Mk 2,7; Iz 43,25). Přesto pro lidské odpuštění platí stejné principy (Ef 4,32). To nám velmi pomůže při dalším uvažování.

Kdy a kde je odpuštění zapotřebí?

Odpuštění je základem vztahu. Na něm vztah vzniká a skrze ně je udržován. Jistě všichni trochu známe příběh Jáкова a jeho synů z 1M 37-45. Vztah Josefa a jeho bratrů byl od počátku narušen: Bratři mu záviděli to, že ho otec miloval více než je. Závist přešla v nenávisť a bratři s Josefem už nedokázali normálně komunikovat (37,2-4). Ve vztahu vznikla bariéra, která ho téměř totálně zničila. Došlo to až tak daleko, že chtěli Josefa zabít (37,20). Přesto ho s odstupem času vidíme, jak objímá své bratry a pláče dojetím při setkání s nimi. Bylo nutné odpuštění ze strany Josefa a přiznání viny ze strany bratrů. V tomto případě byla bariérou

obrovská nenávisť. Někdy však stačí mnohem méně k narušení vztahu. Lež, zloba, křik, urážka, hádka, hořkost, špatné slovo, hněv... To vše může vzniknout během pouhého okamžiku. Každý člověk je chybný. To znamená, že každý dobrý vztah potřebuje odpuštění, vznikne-li v něm nějaká bariéra. Jasně o tom píše Pavel v dopisech do Efezu a do Kolossis, v nichž řeší otázky vztahů.

I ve vztahu mezi Bohem a námi hraje odpuštění klíčovou roli. Bůh s námi mohl navázat vztah teprve tehdy, když zbořil hradbu (=hřích), která nás oddělovala (Ř 3,23-25). My jsme ji postavili a On ji zbořil, aniž bychom se o to nějak zasloužili. Vztah by ale nemohl vzniknout, kdybychom neuznali svou chybu, svůj hřích, a tedy Boží diagnózu našeho stavu (1Tm 1,15). Nekající srdce nepřijímá Boží nabídku. Na Boží připravenosti člověku odpustit to však nic nemění. Odpuštění tak stojí na počátku křesťanova nového života a provází jej pak celý jeho život (1J 1,8-10).

Z různorodosti vztahů potom vyplývá i různorodost odpuštění. Jiné je to v manželství, jiné v zaměstnání. Stále však se jedná o odpuštění.

Různé aspekty odpuštění

Odpuštění je rozhodnutí vůle, ne citové hnutí. Zkusme prožívat hlubokou citovou vazbu k někomu, kdo nám leze na nervy nebo nám provedl něco zlého. Odpuštění není pouhým pocitem ani horečnou snahou zapomenout. Je to zřejmě i z charakteru Božího odpuštění. Např. v Ef 1,7, kde je řeč o odpuštění v Kristu, se to jen hemží výrocky o Boží svrchované vůli. Z této základní myšlenky nám automaticky vysvítají další.

Vraťme se ještě k úvodnímu verši z epistolý Efezským. Četli jsme v něm: "Buďte k sobě navzájem laskaví, milosrdní a odpouštějte si navzájem, jako i Bůh v Kristu odpustil vám." K tomuto textu je nutno něco poznamenat. Sami víme, že Boha nedokážeme napodobit.

Proto je důležité, že k Božímu životu jsme vystrojeni Duchem svatým a že neprodukuje něco z nás samých, ale Kristus sám v nás žije. Tento život je Boží milostí a může být žit pouze vírou (Ga 2,20). Tento princip je klíčem k odpuštění. Platí však stále to, že i fungování Božího života skrze v nás přebývajícího Krista je podmíněno vedle víry ještě naším chtěním.

Odpuštění si daný člověk nepotřebuje zasloužit. Vidíme to právě už v samotném slově charizmai (= prokázat milost). Dále v L 7,42 čteme o věřiteli, který svým dlužníkům odpustil dluh. Nenajdeme tam nic o tom, že by si to byli zasloužili. On sám, protože chtěl a viděl, že nemají čím zaplatit, jim "daroval milost". Odpouštějme tedy, i když se nám druhý nezdá toho hodný. Tím však rozhodně nechci říci, že máme být v postavení nadřazených milostivých mecenášů dobra a blahosklonného odpuštění. Vždyť jsme často zaslepení - vlastní chybu nevidíme, ale chyby druhých vnímáme velmi zřetelně.

Odpuštění musí být opravdu vzájemné. Možná, že ten druhý má 96% viny, v tom případě mi zbývají 4%, za které bych měl činit pokání. Tím, že odpuštění je nezasloužené, se odlišuje od prominutí. K tomu citát z kázání Meinolfa Mellwiga: "Existuje veliký rozdíl mezi prominout a odpustit. Když v metru někomu šlápne na nohu řekneme: 'Promiňte.' Neřekneme: 'Odpustte mi to.' Ale když se modlíme k Ježíši a vyznáváme vinu, neříkáme: 'Promiň,' ale: 'Odpusť mi.' Promínout může člověk něco, pro co existují nějaké pochopitelné důvody, ale **odpustit musí člověk to, co je nepromínutelné. Tam začíná odpuštění.** Tam, kde si řekneme: 'Tak už dost!, už je hranice překročena. Teď teprve přijde odpuštění. Promínutí jako slovo nenajdeme v Bibli vůbec. Najdeme tam jen slovo odpuštění.'

Odpuštění je charakteristickým znakem lásky. Láska "nepočítá zlo" (1K 13,5). Co to znamená "nepočítat zlo"?

Srovnajme si to s tím, že Bůh nám nepočítá hříchy. On s námi jedná, jako bychom nic neprovedli. Nevztahuje se na nás žádný trest ani jakékoliv odčinění (Ř 8,1). Pro naše odpouštění platí stejná zásada. Odpustíme-li, dáváme stranou nároky na odčinění újmy. Zároveň tím měníme svůj postoj k druhému. Odpuštění je změna postoje. Od citového zaujetí, které žádá pomstu, se obracím k vědomému odpuštění. Dotvrzuje to i napomenutí z Ř 12,17-21. Pavel zde radí, že pokud si myslíme, že je nutná pomsta, máme ji přenechat Pánu. Vždyť my nedokážeme být nezaujatí.

Odpuštění neznamená okamžité zapomenutí nějaké křivdy. To není ani v lidských silách a nemusí to být ani správné. Někdy je potřebná dlouhá doba než proboují dobrý vztah k někomu, kdo mi velmi ublížil. Citujme si McClunga z knihy Otče, sjeď na nás: "Někdy je odpuštění proces. Jestliže jsme byli hluboce zraněni, vyžádá si určitý čas, než se rány zahojí. Odpuštění je pak cosi jako pravidelné čištění rány, aby se mohla náležitě zahojit. Jestliže se při vzpomínce na osobu, která nám ublížila nebo se proti nám prohřešila, vynoří pocity odporu a citová bolest, je třeba obnovit pevné rozhodnutí odpustit tomuto člověku. Neznamená to, že naše první odpuštění bylo neplatné, ale že naše úplné uzdravení může být dlouhodobějším procesem."

Ačkoliv odpuštění přináší především změnu postoje a chování, projevuje se často verbálně. Co tím myslím? Člověk potřebuje vědět, jaký postoj k němu zaujímá ten druhý, a to se dozví z rozhovoru s ním. Myslím, že moc dobře víme, kdy je potřeba s druhým o odpuštění mluvit a kdy ne. Nechci tvrdit, že odpustit bez rozhovoru nejde, neboť rozhovor někdy ani není možný. Přesto bychom se asi měli nechat inspirovat příkladem Josefa, který projevils své odpuštění jak chováním (pláč), tak slovem (1M 45,3-5). Všimněme si, že

Josef mluví se všemi bratry. Potom je posílá s poselstvím také k otci. Z toho si můžeme vzít poučení, že je důležité, aby se narušený vztah dával dohromady za přítomnosti všech zúčastněných osob. Pohádají-li se manželé před dětmi, měli by si vzájemně odpustit také před dětmi nebo jim to alespoň jasně sdělit. Pokud se tak nestane, děti, které slyšely hádku a potom vidí rodiče, kteří se k sobě chovají, jako by se nic nestalo, mohou být zmatené. Mohou snadno získat dojem, že se rodiče buď přetvařují, nebo si mohou myslet, že odpuštění je pouhé přehlížení nepřijemných událostí. Neslyší ani to, jak si jeden druhému rodiče vyznají chybu. Toto není důležité jen v rodinách a mezi příbuznými, ale i v jiných typech kolektivů, v církvi, mezi spolupracovníky atd.

Odpuštění ide v církvi ruku v ruce s napomínáním, pokáráním či kázání. Ve 2K 2,5-8 je to výstižně napsáno. Zřejmý hřích je nutné nejdříve zjevit a pokárat, než může být odpuštěn. Zde bylo nutné velmi tvrdé odsouzení zjevného hříchu, a teprve když přišlo pokání (zármutek), mohla být utvrzena láska, která se projevila právě už v potrestání. Vždy, pokud ještě nebylo odpuštěno, protože hřích nebyl vyznán a opuštěn, by však měla být přítomna očividná vůle a ochota ihned odpustit, jakmile bude provinilý bratr činit pokání. Ten by měl vědět o naší připravenosti odpustit mu. Zároveň je velmi nutné rozlišovat, co je hřích a co se jen dotklo naší pýchy.

I když je odpuštění aktem vůle, nebojme se ho projevit i citově. Nestydíme se za své slzy jako se nestyděl Josef, Ezau, apoštol Pavel či Ježíš. Pavel dokonce s pláčem psal celé církvi v Korintě (2K 2,4).

Na závěr bych chtěl ještě zdůraznit naši roli nejen jako těch, kteří mají odpouštět, ale i jako těch, kteří přicházejí s pokornou prosbou o odpuštění. Přiznávejme svoje chyby, i když nám ten druhý nevyjde vstříc svým odpuš-

těním. K vyčištění vztahů je to naprosto nutné stejně jako odpuštění. Zbavme se své "neomylnosti" a budme připraveni přiznat chybu, aby odpuštění mohlo projevit své blahodárné účinky. Rozloučím se s vámi slovy apoštola Pavla:

♦ ***Je-li možno, pokud to záleží na vás, mějte pokoj se všemi lidmi. Nemstěte se sami, milovaní, nýbrž dejte místo Božímu hněvu, neboť je napsáno: Mně patří pomsta, já odplatím, praví Pán. (Římanům 12,18-19)***

- Marek Kořínek -

MÁ MRAVNOST NA KAHÁNKU?

Málokdo dovede odpovědět proč zločinnost a násilí ve společnosti nabývá epidemických rozměrů. Věk zločinců a mladistvých, kteří začnou užívat drogy, se stále snižuje. Zlo s námi bylo od počátku světa. Přesto víme, že lidstvo poznalo absolutní dobro a může jím být ovlivněn i dnes. Kde můžeme najít příčiny hlubokého úpadku? Co se změnilo? Na místo tradiční křesťanské morálky nastoupila "Nová morálka". Ta se netýká jenom chování dospělých, ale především výchovy mladé generace. Základy filosofie nové morálky nebyly položeny jen ateisty, svoji neblahou úlohu sehrála samotná církev. Bible, která vedla člověka po celé generace od hříchu k Bohu, je často považována za pouhou sbírku morálních tradic. Liberálové nám namlouvají, že apoštol Pavel, o kterém křesťané věří, že byl inspirován Bohem, prý předával jen své názory, které odpovídaly tehdejší době. To říkají liberálové. Můžeme se ptát, zda by křesťanství přežilo římský svět prvního století, kdyby se zakládalo na pouhých soukromých teoriích a názorech? I docela povrchní zvážení této skutečnosti by přesvědčilo každého, že by osobní názory jednotlivce nemohly přežít. Města jako Řím a Korint byla

plná nejhrubšího pohanství a nezakryté nemorálnosti. Podobně jako dnes, tak i římská filozofie doporučovali manželskou věrnost, ale přidávali, aby byly ženy shovívavé, když muži trochu vybočí. Plutarch říkal, že muž někdy může mít postranní sexuální poměr, protože si "váží" své ženy. Totéž říká dr. Plzák a dodává, že občasná nevěra může manželství utužit.

Korint, město hříchu prvního století v jižním Řecku, mělo mezinárodní pověst nejnemravnějšího a proto nepřítelivějšího města na světě. Námorníci říkali: "*Cesta do Korintu není pro každého muže.*" Chrám Afrodity, s tisíci prostitutkami jako kněžkami chrámu, přitahoval mnohé.

Římané uctívali přes sto pohanických bohů, ale přes všechny bohy a bohyně, byli tito lidé ve skutečnosti kovaní sekularisté. Křesťané byli se svými Bohem naprostou výjimkou. Předstírané uctívání bohů bylo částí římského občanství. Jejich věrnost patřila státu, ne bohům. Byl to zcela světský neduchovní životní styl, uzpůsobený k tomu, aby lidé mohli s "čistým svědomím" dělat to, co chtějí. Ti, kteří dnes mluví a píší o naší vlastní potřebě pro "nový postoj" k morálce, chtějí vlastně totéž.

Mnozí současní sociologové přirovnávají dnešní civilizaci k římské říši před jejím pádem. Tehdy nejenže lidé nebrali v úvahu nic, co se týká života po tomto životě, ale podobně jako dnes, nepoznali smysl a účel tohoto života. Dělati vše, co uspokojovalo jejich tělesná přání. Jejich filozofie byla převážně hedonistická, byli posedlí, podobně jako současná společnost nevázanou sexualitou. Na ničem nezáleželo, jen na tom, co si mohli užít. Do tohoto sociálního ovzduší přišlo evangelium Ježíše Krista - zpráva, že Bůh pronikl čas a prostor v osobě Ježíše Krista, a že se Jeho pozornost soustředila na duši člověka. Zemřel pro hříchy světa a vstal pak z mrtvých jako záruka toho, že kdo v Něho uvěří, přemůže

navždy smrt. Takové bylo poselství evangelia, které obrátilo systém hodnot pohanického světa naruby. Zatímco nepřehlíželo fyzické potřeby bližních, přece jen učilo, že člověk má "hledat nejdřív Boží království" (Mat. 6:24-34). Nebyl to rychlý návod, jak se zlepšit, ale příležitost stát se novým stvořením, žijícím s Ježíšem Kristem v srdci.

Ve skutečnosti toto poselství přineslo víc než konfrontaci člověka s jeho hříchem; změnilo ho! Protože přijali Boží přirozenost, křesťané se obrátili od života tělesných choutek k životu cudnosti, protože toužili po čistotě Ježíše Krista. Uprostřed pohanické atmosféry se zdálo, že bude křesťanství odsouzeno k zániku. Vše stálo proti němu a přece rostlo a šířilo se, až přemohlo pohanický svět. Proč? Odpověď najdeme v Bibli:

♦ *Říkáme vám o tom, co jsme sami v pravdě viděli a slyšeli, abyste se mohli podílet na radostech, které máme s Otcem a s Ježíšem Kristem, Jeho Synem. (1 Jan 1:3)*

Dnes je autorita historického křesťanství zase vyzývána a ohrožena s jedním rozdílem: pohané, kteří jí odpouřeli dnes, zbožňují nový druh modly - VĚDU; jméno tohoto boha je "scientismus". Říkají, že jsme "vyspělí, rozumní, intelektuálně svobodní" a přitom mají na mysli: "Ať se nám Bůh do života neplete". Tento přístup bude mít tentýž účinek - zvrhlost, morální zkázu a úpadek národa.

Mají-li noví "moralisté" pravdu, pak je člověk svým vlastním pánem. Rozhoduje čím se bude řídit a určuje, co je pro něho nejlepší. Jestliže, jak říkají skeptici, Ježíš opravdu nevstal z mrtvých a Bible je jen sbírka lidských tradic, potom má moderní člověk právo rozhodovat sám o sobě. Jen on sám ví, co je pro něho dobré nebo špatné, bez žádné pomoci shůry!

Je to opravdu to, po čem člověk touží? Je znevážení Božího Písma to, co nás osvobodí? Nevidíme, jaký chaos způsobila každá "nová morálka"?

pouštějí, že současný pohled na sociobiogenezi člověka vzbuzuje skepsi. Pokud se neprobereme z ateistické kocoviny evolucionismu, nemůžeme pro záchranu dětí a mládeže udělat vůbec nic.

Většina rodičů i dětí neví o existenci ducha člověka vůbec nic. Děti vyrůstají bez mateřské péče a otcovské autority, buď v rozvrácených a neúplných rodinách, nebo na ně rodiče prostě nemají čas. Někteří rodiče zahrnují děti materiálním odškodněním za nedostatek času a osobní péče. Americké děti už dávno říkaly: *"Já nechci peníze ani sportovní auto, já chci, aby mě táta nebo máma přišli povzbudit, když mám ve škole sportovní utkání"*.

To, že vztahy mezi lidmi i mezi dětmi a dospělými nejsou nejlepší, víme všichni velmi dobře. Děti znají prázdný domov, prázdné vztahy, a prázdnotu své duše zaplňují kulisou ohlušujícího řevu rockových a metalových skupin. Svoji identitu nacházejí v partách, utíkají se do diskoték a prostředí, kde problémy samoty a citového strádání řeší pomocí drog a sexuálního běsnění. Teprve tady rodiče projeví skutečné znepokojení a snaží se vzniklou situaci řešit podle svého. Když neuspějí, hledají radu u odborníků, ale to už je většinou pozdě. Děti si mezitím našly své učitele, své hrdiny, své bohy a vzdor, který vnitřně vyjadřují slovy Michaela Jacksona: *"Tlučte mě, nenávidte mě, nikdy mě nezlomíte ..."* To už jsou děti mimo dosah rodičovské autority a žádné domlouvání nebo tresty neplatí. Mají svého boha, kterému jsou oddaní. Ničeho a nikoho se nebojí, pokud je smrt nezastaví. I oni věří ve "Věčný návrat", ve slova jedné z písní a vyznání mladých:

Dobře znám to místo, kam všichni stejně patříme, nevěšte prolhaným držkám proroků. Bůh je teď náš sluha a Satan jakbysmet. Ti dva pacholci mě dávno pijou krev. A smrt je konec za to my vám ještě ukážeme, co to znamená dívat se Mistrovi do tváře.

Duší člověka se zabývají pedagogové, psychologové, psychiatři, lékaři, vychovatelé a v neposlední řadě i umělci. Kdo se zabývá jejich duchem? Prostřednictvím procesu všeobecného i vyššího vzdělávání je rozvíjen jen duševní a intelektuální život jedince lidského druhu. Církev, Kniha knih - Bible - a křesťané nemají v naší společnosti prakticky žádné místo ve výchově ani v médiích. Ani jeden z odborníků se nezabýval skutečností, že život člověka, tedy i mladého, nepodléhá jen pravidlům tělesné a duševní hygieny.

Všichni přicházíme na svět tělesně živí, ale duchovně mrtví. Rodičovská péče a vzdělání, pokud není dítě mozkově poškozeno, může vychovat svéprávného člověka, který má svobodnou vůli rozhodovat o své budoucnosti. Každý z nás se narodil tělesně živý při svém fyzickém narození, ale jen někteří se narodí duchovně, při svém znovuzrození. Všichni ostatní zůstávají duchovně mrtví a žijí ve dvojrozměrném světě tělesnosti a intelektu, tak jak jej popisuje Kafka ve svých Proměnách. Nevěřící člověk je člověk neúplný, není jen nemocný nebo hříšný, ale je to člověk duchovně mrtvý! A zde leží jeden z klíčů problémů "Děti a drogy".

Duchovně mrtvá mládež prosazuje jen sama sebe, neslyší tiché namlouvání Boha ani hlasité domlouvání rodičů. Dospělí unikají z dvojrozměrného světa do jiné dimenze, do světa osobních duchovních rádců s nimiž mohou osobně komunikovat. Odtud pramení rostoucí zájem o východní náboženství a filosofii jógy, která člověka učí, aby věřil jen sám v sebe, aby se ponořoval do hlubin vlastního nitra a vzbuzoval v sobě dřímající schopnosti, které se napojují na kosmickou energii, aby našel tolik hledanou harmonii a sebeovládání. Tyto novověké metody integrují do osobního života i výchovného systému.

Stav změněného vědomí pod vlivem drog, hudby, různých meditačních a relaxačních technik je zcela jiná kate-

Není to zcela jasně viditelné v problémech, s kterými svět zápolí a jejichž řešení není v lidské moci? Čeho všeho je naše nejvzdělanější generace ochotná se vzdát, aby našla ospravedlnění toho, čemu Písmo říká hřích?

Může se zdát, že jen kritizujeme a sami neznáme řešení. Podívejme se společně jaké bylo "řešení" římské a korintské bezvýchodnosti. Nebyly to demonstrace proti válce, za lidská práva nebo sociální spravedlnost. Co udělali? Věřící oddali své životy Ježíši Kristu a pak žili a kázali Jeho život. Shromažďovali se k modlitbám i když jim hrozilo nebezpečí. Pohanský svět nebyl překonán křesťanským zásahem do politiky a veřejných záležitostí. Byl překonán čistotou jejich života a jejich ochotou zemřít pro svou víru!

I dnes mnozí lidé platí za svou víru životem. Všude tam, kde se to stane, přichází duchovní probuzení mohutnější než náboženská obroda, která přináší teologické, politické a filozofické novinky, vymyšlené myslí těla. O nich apoštol Pavel říká:

♦ *Ti, kdo dělají jen to, co sami chtějí, tíhnou k tomu, co je tělesné; ale ti, kdo se dají vést Duchem, tíhnou k tomu, co je duchovní. Dát se vést sobectvím znamená smrt, dát se vést Duchem je život a pokoj. Soustředění na sebe je Bohu nepřátelské, neboť se nechce ani nemůže podříditi Božímu zákonu. Ti, kdo žijí jen z vlastních sil, nemohou se líbit Bohu. (Římanům 8:5-8)*

Trpí skutečně lidstvo katastrofálním zhroucením mravních hodnot? Podíváme-li se na současnou situaci, rozhodně není nad čím jásat. Tradiční morální rozhořčení středních vrstev již nestačí na to, aby zastavilo proud nemravnosti a opzlosti. Počet pornofilmů se denně zvyšuje. Rostoucí zájem a reklama volného sexu přirozeně uvolňuje mravy, ať jde o prostituci nebo promiskuitu. Obojí je příčinou celé řady nepřijemných následků, které negativně ovlivňují životní styl a standard každého

z nás. V řadě zemí je prostituce zákonem tolerována jako každý jiný druh podnikání. Oblast sexuálních služeb a pornografie patří vedle obchodu s drogami k nejvýnosnějšímu podnikání. Tito podnikatelé se nezastaví před pedofilní pornografií ani prostitucí. Dnes jsou drogy, prostituce všeho druhu, i ten nejhorší druh pornografie a homosexualita samozřejmostí. Všechna morální vodítka byla odložena; klade se důraz jen osobní svobodu a na ukojení smyslů a vášní. - J.D.J.-

DĚTI A DROGY

Odborníci celého světa si marně lámou hlavu a hledají odpověď na otázku proč tolik mladých, slavných a úspěšných lidí, podléhá drogám, alkoholu a sebezničujícím vášním. Společně hledáme cestu z bludného kruhu, ale nikdo neví, kde hledat pravou příčinu této zničující katastrofy? Dnes má víc než třetina středoškoláků u nás nějaké drogové zkušenosti a každé dítě ví, kde drogy získat.

Abychom alespoň částečně pochopili fenomén rostoucího zájmu stále mladších dětí o drogy, musíme nejdříve odložit své vědecko-materialistické představy o původu člověka. Na rozdíl od zvířat, má člověk nejen duši, ale i ducha. Díky evolučnímu učení a materialistickému pohledu na svět, vědomí o duchovní kvalitě života upadlo v naprosté zapomnění. Většina odborníků si vymýšlí odborné termíny a to co Bible označuje slovem hřích, antropologové označují jako psychologickou odchylku. Člověk se prý rodí jako živočich - tedy zvíře a pokud je v tomto duchu vychováván, skutečně se jako zvíře bude dříve nebo později chovat.

Mnoho slov odborníků zní učeně, ale klíč k rozluštění chování člověka a mezilidských vztahů - behavioralismus, nenajdeme v antropocentrické, biocentrické nebo ekocentrické morální filosofii. Moderní, vědou odkojený člověk hledá hlubší smysl života a své místo ve společnosti. Sami odborníci při-

pouštějí, že současný pohled na sociobiogenezi člověka vzbuzuje skepsi. Pokud se neprobereme z ateistické kockoviny evolucionismu, nemůžeme pro záchranu dětí a mládeže udělat vůbec nic.

Většina rodičů i dětí neví o existenci ducha člověka vůbec nic. Děti vyrůstají bez mateřské péče a otcovské autority, buď v rozvrácených a neúplných rodinách, nebo na ně rodiče prostě nemají čas. Někteří rodiče zahrnují děti materiálním odškodněním za nedostatek času a osobní péče. Americké děti už dávno říkaly: *"Já nechci peníze ani sportovní auto, já chci, aby mě táta nebo máma přišli povzbudit, když mám ve škole sportovní utkání"*.

To, že vztahy mezi lidmi i mezi dětmi a dospělými nejsou nejlepší, víme všichni velmi dobře. Děti znají prázdný domov, prázdné vztahy, a prázdnotu své duše zaplňují kulisou ohlušujícího řevu rockových a metalových skupin. Svoji identitu nacházejí v partách, utíkají se do diskoték a prostředí, kde problémy samoty a citového strádání řeší pomocí drog a sexuálního běsnění. Teprve tady rodiče projeví skutečné znepokojení a snaží se vzniklou situaci řešit podle svého. Když neuspějí, hledají poradu u odborníků, ale to už je většinou pozdě. Děti si mezitím našly své učitele, své hrdiny, své bohy a vzdor, který vnitřně vyjadřují slovy Michaela Jacksona: *"Tlučte mě, nenávidte mě, nikdy mě nezlomíte ..."* To už jsou děti mimo dosah rodičovské autority a žádné domlouvání nebo tresty neplatí. Mají svého boha, kterému jsou oddaní. Ničeho a nikoho se nebojí, pokud je smrt nezastaví. I oni věří ve "Věčný návrat", ve slova jedné z písní a vyznání mladých:

Dobře znám to místo, kam všichni stejně patříme, nevěřte prohlanejm držkám proroků. Bůh je teď náš sluha a Satan jakbysmet. Ti dva pacholci mě dávno pijou krev. A smrt je konec za to my vám ještě ukážeme, co to znamená dívat se Mistrovi do tváře.

Duší člověka se zabývají pedagogové, psychologové, psychiatři, lékaři, vychovatelé a v neposlední řadě i umělci. Kdo se zabývá jejich duchem? Prostřednictvím procesu všeobecného i vyššího vzdělávání je rozvíjen jen duševní a intelektuální život jedince lidského druhu. Církev, Kniha knih - Bible - a křesťané nemají v naší společnosti prakticky žádné místo ve výchově ani v médiích. Ani jeden z odborníků se nezabýval skutečností, že život člověka, tedy i mladého, nepodléhá jen pravidlům tělesné a duševní hygieny.

Všichni přicházíme na svět tělesně živí, ale duchovně mrtví. Rodičovská péče a vzdělání, pokud není dítě mozkově poškozeno, může vychovat svérázného člověka, který má svobodnou vůli rozhodovat o své budoucnosti. Každý z nás se narodil tělesně živý při svém fyzickém narození, ale jen někteří se narodí duchovně, při svém znovuzrození. Všichni ostatní zůstávají duchovně mrtví a žijí ve dvojrozměrném světě tělesnosti a intelektu, tak jak jej popisuje Kafka ve svých Proměnách. Nevěřící člověk je člověk neúplný, není jen nemocný nebo hříšný, ale je to člověk duchovně mrtvý! A zde leží jeden z klíčů problémů "Děti a drogy".

Duchovně mrtvá mládež prosazuje jen sama sebe, neslyší tiché namlouvání Boha ani hlasité domlouvání rodičů. Dospělí unikají z dvojrozměrného světa do jiné dimenze, do světa osobních duchovních rádců s nimiž mohou osobně komunikovat. Odtud pramení rostoucí zájem o východní náboženství a filosofii jógy, která člověka učí, aby věřil jen sám v sebe, aby se ponořoval do hlubin vlastního nitra a vzbuzoval v sobě dřímající schopnosti, které se napojí na kosmickou energii, aby našel tolik hledanou harmonii a sebeovládání. Tyto novověké metody integrují do osobního života i výchovného systému.

Stav změněného vědomí pod vlivem drog, hudby, různých meditačních a relaxačních technik je zcela jiná kate-

20 ZÁPAS O DUŠI

gorie duchovního života, než který nabízí křesťanství. Naprostý nedostatek znalostí duchovního rozměru člověka a vesmírných mocností ohrožuje nejen tělo, ale i mysl a vůli člověka. Duchovní hledání často nahrazuje okultní zábava, ale i to je jen hon po extázi, která odvádí smutnou daň nejen počtem svých obětí, ale i pozůstalých.

Všichni víme, že mrtvolu nepřivede k životu umělé dýchání. Mrtvola nevidí, neslyší, necítí bolest a ničemu nerozumí, nepotřebuje záchranku ani lékaře. Mrtvola nemá touhu žít. Je jí úplně jedno, kdo a jak bude nakládat s její tělesnou schránkou. Podobně jako mrtvola, žije duchovně mrtvý člověk uprostřed prázdné temnoty a nehybnosti. Aby ji zahnal, stimuluje smysly všemi možnými způsoby a stále hledá nové partnerské vztahy. Takový člověk je štvanec svého svědomí, které je třeba utlumit a pokud možno úplně zlikvidovat. Bez Božího zásahu to nejde jinak, než pomocí drog; alkoholu, citového běsnění a řevem slov písně:

*Tentokrát nezazní žádný signál,
vzbouření duší co nevrhají stín, pekelné
zvony jsou zborceny krví a zvoní
k věčnému návratu. (Věčný návrat,
refrén)*

Duchovní mrtvole nepomohou odborné přednášky ani intimní informace o zdravém životním stylu, protidrogové osvětě a metodách bezpečného sexu. Mladým lidem můžeme domlouvat, vysvětlovat, naléhat, varovat a nic nepomůže.

Význam slova hřích jsme z našeho života odstranili, ale jeho následek – smrt, odstranit nedovedeme. Žijeme ve světě, který se podobá márnici, ale abychom popřeli tuto skutečnost, stavíme mrtvolám hrobky, pomníky a poutní místa. Ony se však dál rozkládají a obracejí v prach. Mezi námi žijí ideologické mrtvoly balzamovaných vůdců a mumie staré několik tisíc let. Před ostatky svatých a umučených důstojně rozjímáme a místo abychom vzdávali hold životu, vzdáváme hold

smrti. Zcela opomíjíme skutečnost, že duchovně mrtvý člověk od nikoho nic nečeká protože ho nic nezajímá, nevnímá, nechápe, nevidí, neslyší, nezná radost, bolest ani žízeň po životě, nemá hlad po duchovních hodnotách. Každý je poznamenán hříchem, ale ne každý je duchovně mrtvý. Na první pohled může duchovní mrtvola vypadat jako klidně spící nebo odpočívající člověk. Jiný se nachází v pokročilém stádiu rozkladu a je těžké určit jeho identitu. Nad některou mrtvolu se skláníme s bolestí v srdci, se soucitem a od jiné se s ošklivostí odvrátíme.

Co je to duchovní obroda člověka? Plné lidství spočívá v druhém narození, narození z Ducha. Tak jako fyzická smrt odděluje člověka od bližních, tak duchovní smrt oddělila člověka od Boha. Každý z nás se narodil tělesně a duševně živý, ale duchovně zůstáváme mrtví až do chvíle, kdy se znovu narodíme. Jen Bůh může dát člověku směr a poznání pravého duchovního růstu. Člověk, který uvěří v Pána Ježíše Krista, je duchovně vzkříšen, nově narozen, naplněn Duchem svatým a je uveden do Boží přítomnosti. Duchovní narození otevírá člověku třetí rozměr života, nové chápání, vidění a souvislosti. Ten, kdo je v životě příliš tělesný, nebo jen intelektuální, ten bude klopýtat a vyrovnávat svoji vratkou existenci stimulací svých tělesných smyslů nebo je bude umrtvovat omamnými prostředky. Teprve duchovní rovnováha, kterou najdeme u svého Stvořitele, u Boha, může člověku zajistit stabilitu. Ať se nám to líbí nebo ne, člověk bez Boha není svébytná osobnost, ale jen otrok svých vášní. Bůh nepotřebuje člověka, ale člověk potřebuje Boha, aby našel smysl života. Bez poznání duchovní pravdy jsou ohroženi všichni, bez rozdílu věku, vzdělání a společenského postavení. Teprve na základě poznání duchovních potřeb člověka můžeme začít hledat cesty jak chránit děti.

- kas -

si řekla, když je to Boží vůle, nic se nestane. Byl jsem unešen a nadšen, jak se k sobě chovají lidé od dětí do vysokého věku. Nepocítil jsem to v běžném životě. Pán mne oslovil, uvěřil jsem a jsem šťastný.

- Jaroslav Š., Frýdek-Místek -

✉ dopis č. 437

Je mi 28 let, stejně jako mému manželovi Petrovi a mám dva kloučky ve věku 6 a 4 roky. Manžel a já patříme Pánu Ježíši již téměř 3 roky, není to mnoho, ale Pán nás stále vyučuje. Manžel i já pocházíme z nevěřících rodin a přesto si nás Pán našel.

Od svých šestnácti let jsem často trpěla depresemi, stavy úzkosti, strachu (já vím, těmi dnes trpí skoro každý člověk) a stále jsem se snažila hledat smysl života. Přestože mám velmi hodného, moudrého, statečného manžela a dva krásné uličníky, stále mi ještě něco chybělo. Když člověk vidí dnešní svět, tak mu to optimismu nepřidá a právě před třemi lety, kdy jsem si už vůbec nevěděla rady, jsem si řekla, že snad zkusím víru, že nevím, co to je, ale že jestli mi někdo může pomoci, tak jedině Bůh. V té době jsem našla ve schránce lístek od karlovarského sboru, zda bych si chtěla objednat nějakou křesťanskou literaturu. Objednala jsem si Nový zákon, ale vůbec jsem mu nerozuměla a tak jsem si nechala poslat lekce z Křesťanství pro začátečníky i pokročilé od J. Gibsona. Snažila jsem se, ale moc mi to nešlo, až jsem se setkala s Láďou a Martou M. z Nejdku. Tehdy mi začalo svítat. Znovu jsem začala číst Nový zákon a najednou jako kdyby písmo přede mnou ožilo. Pán mne osvobodil i od mých depresí. Toužila jsem patřit Pánu, ale zároveň jsem se bála zkoušek, které mohou přijít. Málo jsem Pánu důvěřovala, ale pak mi Pán ukázal, že se nemusím bát, že mne miloval dávno, než jsem se narodila a miluje stále a co je vlastně nejužasnější, že zemřel i za moje hříchy, abych nemu-

sela zemřít já. Není důvod, proč bych mu neměla důvěřovat a bát se dát svůj život do Jeho rukou. Tehdy jsem prožila znovuzrození a za půl roku poté i můj manžel. V roce 1994 jsme toužili mít miminko a Bůh nám ho dal. Celé mé těhotenství bylo dost svízelné, ale Pán Ježíš mě tím učil, že bez Něho nemůžeme nic, že potřebujeme Jeho milost na každý den, že my jsme slabí, ale On je silný a může nás pronést všemi bolestmi a trápeními, že nás zná a rozumí nám ve všem, čím procházíme. Pán mne začal učit trpělivostí, lásce, soucitu, milosrdenství, naučil mne povzbuzovat a potěšovat druhé, přestože já sama jsem na tom nebyla nejlépe. A já jsem věděla, že ta moc je z Něho a ne ze mne. Když jsem byla už na konci 8. měsíce těhotenství a my se těšili, že vše dobře dopadne, můj zdravotní stav se zhoršil. Přestože lékaři říkali, že vše je pod kontrolou, naše maličká Evička ve mně zemřela. Krátce na to mi začaly prudce stoupat jaterní testy, takže mi hrozilo akutní selhání jater.

Pán Ježíš však vložil do mého srdce pokoj a lásku. Děkuji Mu, že v těchto chvílích mohl být manžel se mnou i při porodu. Oba jsme cítili, jak nás Pán doslova nese na svých rukou, věděli jsme, že i tento úsek našeho života má Pán pod svou kontrolou. Nevíme, proč naše Evička zemřela, ale Pán to ví a Jeho vůle je ta nejlepší. On se nemýlí a jestliže se nám někdy zdá, že nám Bůh něco "bere", druhou rukou nám dává mnohem více. A pak, dost máme na Jeho milosti, jak říká apoštol Pavel.

Tehdy se ozvala také věta, že by byla třeba Evička postižená a že je to lepší, že zemřela. Ale já vím, že bychom ji milovali stejně. Dítě je dar od Boha a narodí-li se postižené miminko věřícím manželům, je to vlastně velká důvěra Boha v ty rodiče, že se o ně postarají, že třeba alespoň jedno dítě nebude v ústavu, ale v milující rodině. Vždycky je to výzva, jak se zachováme.

- Eva M., Abertamy -

✉ dopis č. 1516

Milí sourozenci v Kristu,
srdečně Vás zdravím a chci Vám poděkovat za radost, kterou jste mně udělali, když jste poslali knihu "Zápas o duši". Už několik roků od Vás dostává má dcera Mirka časopis "Zápas o duši". Když jste jí tenkrát časopis začali posílat, byla jsem naprostý ateista a hleděla jsem na tento časopis s velkou nedůvěrou. Byla jsem tenkrát tzv. soběstačná žena, co si umí ve všem poradit a hlavně všemu rozumí. Tenkrát se mně také dostala do ruky knížka "Zápas o duši" a vzpomínám si, že jsem se opravdu zděsila, že by to všechno mohlo být pravda, kdeže bych asi skončila. Do té doby jsem vlastně nevěděla nic o Bohu, jen, že někteří lidé věří v Jeho existenci. Také jsem nikdy nečetla Bibli, ani nechodila do kostela. Po přečtení té knihy moje zděšení netrvalo dlouho a já si řekla, že přece "mám zdravý rozum". Jenže za nějaký čas bylo všechno jinak. Pán Bůh mi dal svoji milost, dal se mi poznat a já prožívala neskutečnou radost, že Bůh je, že Pán Ježíš také pro mě vykonal tu velikou obět. Poznala jsem svoji bídu, ty roky bez Něj, když jsem si žila podle svých představ. Při představě, kam jsem se hnala, se stále svdčností a pokorou skláním před Pánem Ježíšem. Bůh ke mně mluvil skrze mnohé lidi nebo okolnosti a věřím, že také prostřednictvím té knížky.

Dnes je to tak, že dcera dostává časopis a já ho s radostí čtu, často ho používám při evangelizaci a také mně má mnoho co říci. A tak jsem za něj Vám i Bohu moc vděčná. Moje dcera Mirka ještě neuvěřila, ale prosím, zatím ji z databáze neškrtejte. Modlím se za ni a věřím Bohu.

Ještě jednou Vám moc děkuji a věřím, že tahle knížka zase poslouží někomu dalšímu. Ať Vám Bůh v té práci i v životě moc požehná.

- A. M., Brno -

✉ dopis. č. 1115

Vážení manželé Steigerovi,
jeden můj kamarád z Ostravy mně poslal balíček křesťanské literatury a v tomto balíku tiskovin jsem našel i dvě čísla časopisu Zápas o duši, č. 38 a 43. Velice pozorně jsem si obě čísla přečetl a neobyčejně mě zaujala. Zároveň jsem k Vám pocítil silnou úctu, že jste vzali na svá bedra velice nelehký úkol - šířit v této době, která není nakloněna Bohu, pravdu našeho Pána Ježíše.

Pár slov o sobě: doposud mě nezlomil Duch svatý, ale pod vlivem několika dobrých přátel jsem také pocítil touhu přiblížit se k Bohu a Jeho Synu, Ježíši Kristu. Vzdal jsem se některých svých každodenních hříchů a částečně se změnil k lepšímu (aspoň doufám). Možná, že má víra není ještě zcela pevná, možná jsem dosud v pozici Tomáše před tím, než měl možnost dotknout se Pánových ran. Založením jsem spíše katolík, ale jak říká jeden z mých evangelických přátel, "na denominaci nezáleží, záleží na upřímném vztahu k Bohu." Myslím, že Váš časopis by mně mohl mnohé vysvětlit a pomoci mi postoupit výše. Kupříkladu článek "Mimozemšťané místo Boha" mi pomohl poznat, kdo jsou vlastně ti záhadní ufouni, tušil jsem to sice i před tím a bylo mi to i z několika stran potvrzeno, ale nikdy jsem nečetl na toto téma natolik fundovaný článek s tolik argumenty, podporujícími stanovisko o démonickém původu létajících talířů.

Chtěl bych Vás poprosit, jestli byste mě nemohli zařadit do seznamu odběratelů a pokud byste ještě našli nějaká starší čísla, pošlete mi je prosím též.

- Roman J., Starý Kolín -

✉ dopis č. 1112

Milý pane Steiger,
posílám Vám mnoho srdečných pozdravů z Třince. Jsem stálou Vaší posluchačkou a děkuji Bohu, že Vám dává tolik moudrosti hlásat Boží Slovo nefalšovaně. Nic si nedělejte z ďábel-

slušně žít. To víte, že jsem mu hned napsala, že se velice mylím a že naše dobrota Bohu nijak neprospívá.... Denně se za Vás modlím, prosím za Vaši práci. Časopis přečtu vždy od A do Z a obdivuji Vás oba, že se někdy nebojíte napsat pravdu, jaká opravdu je. Začíná mi paměť slábnout, někdy si nemohu na něco vzpomenout, ale během pár minut si vzpomenu. Prosím mého Otce nebeského, aby mi zachoval jasnou mysl až do konce. Přeji Vám hodně milosti a zdraví k Vaší práci pro Pána Ježíše.

- Anna K., Ostrava -

✉ dopis č. 1592

Svědectví

Před tím, než jsem uvěřil v Pána Ježíše Krista, jako svého Spasitele, jsem si žil "pokojným" životem v našem městě Rožnově pod Radhoštěm. O Boha jsem se prakticky vůbec nezajímal a když k nám do školy přišel pan farář s dotazníkem, jestli si myslím, že je Bůh, tak jsem napsal, že nevim, že možná ano nebo ne, prostě jsem si šel tou svojí střední cestou. Po gymnasiu jsem se rozhodl pro vyšší pedagogickou školu v Kroměříži, kde jsem úspěšně složil přijímací zkoušky a tak jsem se stěhoval do Kroměříže. Tam jsem se seznámil s kamarádem a bydleli jsme spolu na internátě. Hned další týden si kamarád dovezl na internát Bibli. Já jsem na něho hleděl jako opařený a hned jsem se začal vyptávat, ale v duchu jsem si myslel, že je nějaký divný. Tak šel den po dni a my jsme s kamarádem hodně diskutovali o Bohu, Bibli, ale ne pořád. Před koncem školního roku mi kamarád Renda půjčil knížku Zápas o duši, ve které jsem si začal číst, ovšem nedočetl jsem ji. Ne že by byla tak špatná, ale byly prázdniny a mně se nechtělo číst to, nad čím bych musel přemýšlet. Asi v polovině prázdnin mně přišel od Rendy dopis, ve kterém byly obsaženy i dva verše, které jsem si hned v naší domácí Bibli přečetl. Od té chvíle jsem si řekl, že

tedy začnu tu Bibli číst. Začal jsem ovšem Starým zákonem a opět brzy skončil, protože jsem tomu vůbec nerozuměl. A tak na začátku školního roku jsem si začal vozit Bibli, že si budu číst s mým kamarádem. Četli jsme Janovo evangelium a já jsem musel nad tímto textem moc přemýšlet, abych to pochopil. Po nějaké době jsme šli s kamarádem do školy a on se mě zeptal, co bych dělal nebo spíše co bych řekl Bohu před Božím soudem. Přemýšlel jsem a vůbec nic mě nenapadlo. Pořád jsem na tu otázku musel myslet, ale vůbec nic jsem nevymyslel a mně se rozjasnilo, že jsem vlastně úplně ztracený. Hned jsem se ptal kamaráda, co mám udělat, abych nebyl ztracený a on mi řekl, že musím vyznat své hříchy a přijmout Pána Ježíše za svého Spasitele, protože on se stal člověkem a zaplatil za mé hříchy. Konečně jsem pochopil tu pravdu. Pán Ježíš přišel na tento svět, aby mě svou krví vykoupil z mých hříchů a provinění. Pak přišel ten večer, kdy jsem opět přemýšlel nad tím, co bych opravdu řekl Bohu a už jsem věděl, že jedině musím vyznat Pána Ježíše jako svého Pána Spasitele. Musím se přiznat, že tu noc mi bylo opravdu moc špatně a tak jsem se začal modlit a prosit Pána Ježíše o odpuštění svých hříchů a že věřím, že zemřel za mě na kříži. Po mém znovuzrození jsem si hned neuvědomil, že jsem Boží dítě, ale můj život se začal pomalu, ale jistě měnit. Začal jsem číst Bibli nejprve 1/4 hod. a po čase jsem zjistil, že už mi to nestačí a tak se mé ztišení začalo protahovat. Stalo se to před necelými dvěma roky, co jsem uvěřil v Pána Ježíše Krista a jsem rád, že jsem to mohl napsat i Vám.

- Marek U., Rožnov p. Radhoštěm -

✉ dopis č. 1590

Milý bratře Pavle,
chci Tobě i Tvé manželce poděkovat za Vaši práci a vydávání ZOD. Díky bratru Vlčkovi mám uschována všech-

na čísla od č. 10. V tu dobu, začátkem roku 1991 jsme i s manželkou a dcerou poznali Pána Ježíše Krista a mohli mu dát své životy. jako dítě jsem sice rostl v evangelické rodině, ale později jsem odpadl a byl úplný ateista. Jako potvrzení Tvých slov mohu říci, že značnou měrou k tomu přispělo "vysvětlování" našeho pana faráře, kterého si jinak dodnes vážím. Asi jako 14-ti letý ptal na různé věci, které byly rozdílné v Bibli a ve školním učení. Jeho odpovědi typu: "...víš, každý den stvoření je vlastně celá geologická epocha...!" a "...víš, když Mojžíš viděl hořící keř, tak to se tam uvolňují nějaké sílice a v horku začnou hořet..." a podobné výroky zpochybující Boží zázraky jsou zlomkem, které mi uvízly v paměti.

I když jsem již uvěřil, přece mi určitou dobu trvalo, než jsem se s evolucí vyrovnal. Přispělo k tomu i to, že můj tatínek byl geolog, odborník na křídou v ÚÚG, takže jsem byl v letech ztrávených doma obklopen zkamenělinami, miliony let atd. Proto mi Tvoje články a knížka "Tajemství stvoření" od Ing. Balcara, která tehdy vyšla, hodně pomohly. Dnes už se tomu mohu smát, ale bylo to pro mne přece jen těžší, než pro manželku, které mohla být evoluce a další teorie ukradené. A tak ještě jednou díky za všechny články, které pomáhají lidem otevírat oči. Máme vždy radost, když přijde nový Zápas.

- Radim S., Ostrava -

☒ dopis č. 1019

... Pocházím z katolické rodiny, ale před více jak šesti lety jsem prožila v krizové životní situaci setkání s živým Bohem. Můj život se úplně změnil. Začala jsem se seznamovat s Bibli a již několik let chodím mezi biblické křesťany. Moje zkušenost ovlivnila i celou moji rodinu a některé mé známé. Vaši knihu Zápas o duši jsem četla a mnoho dalších knih, které dál půjčuji, nebo dávám. Děkuji za splnění mého přání dostávat Váš časopis.

- Jana S., Brno -

☒ dopis č.1670

Vážení a milí přátelé,

při své návštěvě u paní Dany S. jsem se seznámila s Vaším skvostným časopisem "Zápas o duši". Jsem povoláním dětská sestra, dále dětský psycholog, jako středoškolská profesorka jsem působila léta na zdravotnických školách, pracovala s postiženými dětmi a s jejich rodiči. Jaká úleva při čtení článků ve vašem čísle, které se mi náhodou dostalo do ruky! Je sice z minulého roku, ale to nevadí, to je ono!

Prosím Vás proto o pravidelné zasílání čísel, jež budu v okruhu svých známých rozšiřovat dál. Vím o rodičích a jejich svízelné výchově postpubertální problémové generace, kterým by to velice pomohlo. Prosím též o zbylou literaturu, zda-li Vám něco přebývá. Vděčná čekatelka na zprávu.

- PhDr. Helena H., Praha -

☒ dopis č.1637

Milí Steigerovi, milá sestro Sucho-melová,

srdečně Vás všechny pozdravuji a přeji hojnost Božího požehnání v životě i v práci.... Moc děkuji za zaslání starší čísla ZOD. Udělali jste mi tím velikou radost. Opět jsou v nich věci, které přečteme nejen s užitekem a velkým potěšením, ale které mohou použít i při svědectvích a pod. Aby se nezdálo, že se chci líbit lidem a proto ZOD jen chválím, tak samozřejmě jsou i články a zmínky, které se mi tak nelíbí, ale to je myslím v pořádku, protože jiné názory než mám já, mohou pomoci k zamyšlení, zda mám já ve všem pravdu. ... Tak jen pište dál tak, jak píšete, je to perfektní....

- Radim S., Ostrava -

☒ dopis č. 1636

Milý bratře Pavle,

na úvod jedna příjemná zpráva, ten chlapec, kterému jste vydával svědectví na konferenci v Ostravě, již odevzdal svůj život Bohu. Dále mám něko-

lik nahrávek s Vším slovem, které jsou velmi žádané, hlavně od nevěřících. Jsou v jednom kuse půjčovány a když mi je někdo vrátí, už je další, který má o ně zájem. Mám vytvořen takový okruh známých a kolegů, kteří si tyto kazety půjčují. Např. jeden kolega, který rok studoval se SJ mně po vyslechnutí kazet "O sedmi obdobích lidstva" řekl, že si ještě nikdy neuvědomil, že spasení je z milosti - zadarmo a že se o to nikdo vlastní snahou nemůže přičinit (Ef. 2:8).

Další kolega, který se mnou pracuje na dílně, když jsme četli Boží slovo zjistil, že byl 25 let klamán. Když slyšel jakou logiku má Bible a jak vše do sebe zapadá, že celá Bible je Boží slovo, žasl. Tak bych mohl pokračovat dále. Doufám, že mi v tom pomůžete, když Vás poprosím o nějaké nahrávky, mohou být i z rádia, ale nejlepší jsou přednášky ze shromáždění.

- Michal K., Modra -

✉ dopis č. 1417

Dobrý den!

Milá redakce brněnského TWR, poslouchám Vaše vysílání už rok. 14 ledna 1995 jsem náhodou hledala nějakou slovenskou stanici a zachytila jsem posledních pět minut, když říkali, že druhý den budou vysílat ve stejném čase na této frekvenci. Od toho večera vděčně poslouchám a všechny pořady se mi velmi líbí. Nejvíce mi však leží na srdci Zápas o duši, který připravuje každé pondělí Pavel Steiger. Proto bych si přála, abyste mi ho posílali ve slovenské řeči. Předem velmi pěkně děkuji a přeji hodně Božího požehnání. Všechny Vás pozdravuji a denně se nemohu dočkat večera, až Vás zase uslyším.

- Zuzana J., 55 let, Jugoslávie -

✉ dopis č. 1683

Vážení a milí,

děkuji za časopisy, které jsem v pořádku obdržel. Zajímou jedno z čestných míst v knihovničce, poně-

vadž to není časopis - přečíst a dát do sběru. K článkům se budu stále vracet. Je to nepřehledná studnice moudrosti, když při různých rozpravách nevím kudy kam. Také mi to dává obrázek o tom, jak tato práce vzniká.

- Alois N., Týnec n. Sázavou -

✉ Vážení přátelé,

v pondělí 14.10. jsem zachytil vaše večerní vysílání. Chtěl bych Vás poprosit o zaslání vlnových rozsahů, vysílacích časů a časopis Zápas o duši. Předem děkuji. Boží pokoj a požehnání přeje

- Marek Verner, Francie -

Mír a pokoj

Dílo Mír a pokoj napsal náš bratr v Kristu, věrný čtenář a dopisovatel Milan Hudeček, který letos zemřel mlád na leukémii. Texty nám předal krátce před svou smrtí. Na jeho památku jsme vybrali jednu z kapitol. Milan byl příkladným evangelistou a většina těch, kteří našli odvahu jej potěšit během těžkých dnů, odcházela potěšena a povzbuzena Milanovou odvahou a láskou k bližnímu.

Povídka je o dvou nemocných lidích, jak se navštěvují, vzájemně se povzbuzují a řeší problematické otázky. Ptají se proč jsou nemocní právě oni, proč Bůh dopouští nemoc, zda budou někdy uzdraveni nebo jestli se nemoc nezhorší a podobně. Původně jsem chtěl psát o radostném životě nemocných lidí, ale poněvadž příběh je autentický a život píše jinak než spisovatelé, dopadá vše opačně a osoby v příběhu jsou někdy zmítání pochybností o Boží lásce. Příběh je pravdivý, ale jen dva lidé ví, co se skutečně stalo a co jsem si přidal. Jelikož pravá jména jsem nechtěl uvést a vymýšlet jsem si nechtěl, hlavní postavy označuji pouze jako on a ona.

FRONTA NA ŠTĚSTÍ

Lidé stojí ve frontě na štěstí a bojí se, že jim vyprodají před nosem. Ty, Pane, stojíš za pultem a rozdáváš. Rozdáváš svá připravená štěstíčka; rozdáváš s úsměvem. Vlídně a pokojně uklidňuješ tlačící se zákazníci, že se dostane na všechny, ale lidé nejsou spokojeni s obsluhou. Tvá štěstíčka jsou totiž zabalená. Není potřeba vidět předem, komu co dáš. Ty víš sám nejlíp, jaký balíček udělá radost. Lidi si však vymýšlí. Chtějí se napřed podívat dovnitř a podle toho, co tam bude, projevit spokojenost nebo napsat do knihy stížností.

Já, Pane, jsem už nedočkavá. Chci předběhnout. Ale co když řekneš, že mám ještě čas a budu tu muset pokouřená před celým obchodem vrátit zpět na své místo? Anebo, co když zákazníci začnou křičet: "Té nedávejte, ta si nic nezaslouží! Je plná hříchů!" A tak netrpělivě čekám na svém místě a zmožena únavou začínám usínat. Vtom mě vyruší jemný hlas: "Ta poslední, co stojí úplně vzadu, ať jde za mnou!" Vedeš mě bočním vchodem do skladu. Dav lidí ztichne, zašumí údivem, někteří zblednou závistí. Ani já Pane nechápu, proč to děláš.

Vedeš mě za ruku mezi regály plných krabic přehledně označených: pro celníky, pro nevěstky, pro zloděje všeho druhu, narkomany, alkoholiky, amnestáky, blázny, satanisty, teroristy, ateisty, komunisty, ... Teď teprve jsem pochopila, co znamená cedulka, která visí tam v předu v obchodě, kdes rozdával lidem ty malé krabičky: pro farizeje a zákoníky.

Přišli jsme až na konec chodby. Zde jsou regály označeny nápisem: pro největší hříšníky. Podáváš mi bednu. Je docela těžká, ale ne zas tak, abych ji neunesla. Skláním se i s bednou k Tvým nohám. Nejraději bych Ti je samou vděčností zulíbala, ale to se přece nehodí. Musím Ti za to něco dát. Rychle přemýšlím, co by to tak mělo

být. S údivem zjišťuji, že nic nemám. Jedině svoje hříchy.

Tak si je, Pane, vezmi! A taky si vem moje nedostatky, svázanosti a spoutanosti. Samou radostí ze setkání s Tebou a zároveň obavou, že Ti dávám málo, se rozloučím. Vezmi si, Pane, i tyto slzy. Takže nakonec stejně skončím dojetím zhroucená u Tvých nohou. Přitom zjišťuji, že z té bedny vychází příjemné teplo. Zvědavě nakukuji, co je uvnitř. Ven vyčuhuje kousek lásky.

Něžně mě zvedáš ze země a říkáš: "Jdi v pokoji a ne abys někomu řekla cos tady viděla!"

Dočetl, položil časopis a šel si vzít něco na pití, cítil, že mu vyschlo v krku. Přitom se podíval na svou posluchačku.

"Pěkné," řekla zamyšleně a tiše, pak k tomu dodala. "To je o mně. Čekám na něco příjemného a nejraději bych předběhla, už se mi nechce čekat."

Vzal si právě nalitý nápoj a posadil se za stůl kousek od ní. V uších jí ještě doznívala slova povídky, ale její mysl už procházely nové otázky. Otázky nové a přitom staré, podobné těm, které dnes už vyslovala.

"Víš," řekla za chvíli, "já vím, že jsem musela onemocnět, protože jinak bych se nevrátila k Bohu, ale občas si říkám, budu vůbec někdy zdravá?"

V jejím hlase vycítil touhu být zdravá, anebo snad by nechtěla tolik trpět. Nemohl jí pomoci. Měl kamarádku chlácolit, že to není až tak špatné, že mnozí jsou na tom mnohem hůř? Vlastně bychom si měli brát příklad z těch, co trpí daleko víc a nesou své trápení mnohem lépe než my. Ale mělo by to být pro nás povzbuzením a ne pouhé utěšování, pomyslel si.

"Já nedokážu pochopit," vysvětloval jí, "proč je někdo roky a roky nemocný, nebo druhý je zdravý, nikdy ani jednou nemarodil a najednou zemře. Víš, nedokážeme pochopit spoustu věcí a ani je nemůžeme pochopit. Jen Bůh sám ví, proč to či ono dopouští. Proč nedopustit zrovna tuto nemoc a proč

bys měla být postižena jinou chorobou? To by sis zase kladla otázku, proč trpíš touto nemocí. Já sám jsem rád, že mám nemocné zrovna srdce a ne něco jiného. Jistě, mnohdy když někam cestuji, jsem nespávám, protože nevím zda dojedu bez problémů, ale kdybych byl třeba na vozíku, bylo by to pro mě ještě strašnější, i kdybych mohl denně ven, kdežto se srdcem denně na procházku nemohu."

"A jezdil bys každý den ven?"

"Na vozíku? Asi těžko, styděl bych se a dlouho by mi trvalo, než bych se s tím handicapem smířil."

"Ani já se s nemocí nedokážu plně smířit a přitom vím, že to může být jen horší."

Ano, uvědomil si, o to to má ona těžší. On může aspoň někdy chodit, číst, dívat se na televizi, dokonce občas zajít za klukama a zjistit, co je nového, ale ona, nejenže toto nemůže, ale je svojí nemocí omezena ještě víc. Večer už je naprosto vyčerpaná.

Vzpomněl si na jednu událost, která se odehrála v tomto domě. Tehdy, když od ní odcházel, pozdě si všiml, že autobus už je pryč a další mu už nejel, až pozdě v noci. A tak u nich přespával. Bylo osm hodin večer a nemocná dívka byla velmi vyčerpaná. Tak zničenou ji snad ještě neviděl. Bolelo ho, když viděl, jak jí rodiče musí pomáhat do schodů. Oni si už na to zvykli, ale on ne. Nemohl nic dělat. Pak seděl v jejím pokoji. Dívka ležela a čekala až bude devět hodin, aby si mohla vzít prášky na spaní. Kdyby si je dala dřív, zase by se vzbudila nad ránem, vysvětlovala mu. Díval se na ni. Byla vyčerpaná. Rysy měla ztřhané, oči zavřené. Chtěl ji položit dlaň na ruce, ale odmítla ho, že ji to unavuje. "Tak já ti budu povídat," řekl. Ne, nemohla přijímat žádné informace, nic, jen ho prosila, aby u ní tiše seděl. Seděl na zemi u její postele celou hodinu. Poslouchal jak dýchá a občas se na milovanou dívku podíval. Byl zoufalý, že jí nemůže nijak pomoci, ale byl rád, že může být vedle ní, i když

byl sám unavený. Když odcházel, děkovala mu.

"Za co?", zeptal se jí.

"Za to, žeš tu byl."

"Ale vždyť jsi z toho nic neměla."

"Měla," špitla, "dobrý pocit."

Ano, pochopil. Měla dobrý pocit z toho, že s ní někdo cítí, že tu nebyla sama, prostě že tu někdo seděl a myslel na ni.

Vrátil se ze svých vzpomínek. Ano, řekl si, měli bychom více chodit za druhými, i když jim nemůžeme nijak pomoci, i když jim třeba ani neporadíme, ale oni ví, že jsme s nimi. A nevím proč bychom se nemohli navštěvovat i my nemocní mezi sebou.

"Nad čím přemýšlíš?" vytrhla ho z úvah.

"Ale jen tak," odpověděl vyhýbavě.

Podíval se na hodiny, ale ten čas utíká, uvědomil si. Věnoval pohled ženě. Ani si dnes ještě pořádně nevšiml, že má na sobě ty sytě červené kalhoty. Vypadají dost staré, ale zřejmě je nosí ráda. Ostatně jemu se líbí právě taková jaká je, i v těch ne příliš sexy-kalhotkách. Najednou promluvil:

"Tak uvažuji nad tou povídkou a nad našimi nemocemi. Dostáváme od Ježíše velkou krabici a v ní je kromě lásky i bolest, trápení a nemoci. Ježíš nám říká, tohle všechno je tvé, ale my kroutíme hlavou a říkáme, ne, já si vezmu jen to dobré, jen tu lásku. Ale člověče, ty nevíš co říkáš, odpoví na to Ježíš, buď odmítneš můj dar, anebo si jej vezmeš celý. A tak si ho bereme, před Pánovým očima, ale za zády se toho domnělého aušusu chceme zbavit. Chodíme k různým psychotronikům a lidovým léčitelům."

"Poslyš," řekla a ulpěla zrakem na jeho brýlích. "Přečti mi ještě něco z toho časopisu, můžeš?" zeptala se a myslela tím, jestli není unavený.

"Můžu," řekl a myslel tím, že s radostí jí bude číst, i když ho pomalu zmáhala únava.

Šel si pro časopis, který nechal ležet na pohovce. Sedl si opět za stůl, našel

článek "Postav se na hlavu" a začal číst.

Už víc jak šest let máme u nás svobodu a díky Bohu za ni! O své víře můžeme kdekoli a bez strachu mluvit a taky Bible už není nedostatkovým zbožím. Mnozí lidé, co se o víru trochu zajímají, si ji i koupí, ale pak jim leží v knihovně. Sám jsem sehnal Bibli dříve, která si ji velice cenila, avšak po jejím získání ji mnohokrát v rukou nedržela. Myslím, že jí leží v knihovně dodnes nepřečtena.

A jak je to s námi, co si říkáj skuteční křesťané? Známe dobře Boží Slovo? Máme Bibli nejen přečtenou, ale víme taky, co Bůh po nás žádá? Se svobodou k nám přišlo spousta nových církví a sekt. Jedno takové učení tvrdí, - a já se obávám, že není biblické - že křesťan má být zdravý a bohatý. Komu se dobře nevede, ten prý nemá v pořádku svůj vztah s Bohem. Prostě nabízejí to, co nabízí svět.

Všichni dobře víme, jací musíme být, chceme-li se zavděčit světu. V časopisech vidíte jen superhvězdy. Objeví se tam mladá zdravá a půvabná manekýnka, nebo přímo královna krásy. Najdete tam také sportovce nebo filmovou hvězdu s pořádnými svaly, populárního zpěváka, úspěšného komika nebo politika. Svět nás nevezme na vědomí, jestliže nemáme hraběcí titul, nebo nejsme-li princeznou Dianou, či neoplýváme-li tučným kontem, případně strýčkem na ministerstvu. Dnešní lidé nepřijímají mezi sebe staré, chudé, slabé a nemocné. Uznávají jiné hodnoty. Člověk musí mít tvrdé lokty, aby se prosadil. Ale stačí jen maličkost, nevyjde závod, krach na burze, nebo v soutěži Miss krásy získáte "jen" druhé místo a celý svět se k vám otočí zády.

Víme, co musíme udělat, chceme-li být bráni světem. Řekli jsme si, že svět přijímá jen zdravé a bohaté lidi. A nyní se podívejme do Bible. Jaké lidi přijímá Pán Ježíš Kristus? Když čtu, zdá se mi to neuvěřitelné. Zároveň se taky raduji,

protože, přátelé, jestliže chceme, aby nás Kristus přijal, nemusíme být ani bohatí, ani urození, nepotřebujeme ani mládí nebo dokonce zdraví. Bez toho všeho se obejdeme a Pán Ježíš Kristus nás přesto přijme. Tak tedy co od nás vyžaduje? Jsou to pro nás nepochopitelné věci. Jestliže chceme být prvními, máme se stát posledními a sloužit všem. Pokud chceme vejít do Božího království, máme být jako malé děti. Toužíme-li po Bohu, máme zapřít sami sebe - svoji namyšlenost, pýchu a touhu po kariérismu - vzít bez reptání na sebe všechna břemena a starosti. Kristus nás chválí (blahoslavi), když máme prosté srdce a jsme chudého ducha. Je to nepochopitelné, ale jak říká Pán, máme se radovat, když trpíme a jsme pronásledováni pro Boží jméno. Mnozí nám řeknou, že život je džungle a chcete-li přežít, musíte se prát jako lvi. A Ježíš? Ten nás posílá jako ovce mezi vlky.

Vidíte ten propastný rozdíl? Naprosťo se Kristovy požadavky liší od lidských poct a slávy a od našich přirozených tužeb. Vždyť kdo by chtěl být chudý, nemocný nebo utrápený? Kdo chce být poslední a sloužit všem, a být nepatrný jako malé dítě? Ježíš po nás nechce to, co žádá svět. Vždyť On nabízí mnohem víc než dnešní svět. Podívejte se například na atletické závody. Při běhu mužů na sto metrů, uvidíme několik obdivovaných hvězd. Všichni jsou skutečně dobří, ale když doběhnou do cíle, všichni diváci mají oči jen pro vítěze a ostatní závodníci jakoby ani neexistovali, jako kdyby nedřeli zrovna tak jako ten vítěz. A nám se tohle nemůže stát. Kristus se neotočí k nikomu zády, kdo za ním "běží" v té správné startovní dráze. Ježíš všechny přijme a pro všechny má stejnou odměnu.

Tedy křesťanství učí naprostý opak světského pojetí života. Protože naše odměna je odlišná od odměny, kterou dává svět, proto i náš život musí být odlišný od života nevěřících. Jedině tak

svět pozná, že máme něco jiného než oni.

Přátelé, podívejme se, zda stojíme na hlavě. Křesťanství, to je prostě svět naruby - z pohledu světa. Ano, jestliže se nelišíme od světa, lišíme se od Krista. A pak by tu byla otázka: Patříme vůbec Kristu? Nechtěli bychom získat všechno, věčný život, zdraví, bohatství i popularitu? Jestliže nemáme žádné problémy a nikdo nás nenávidí, všichni nás jen chválí, pak se prosím podívejme, zda je náš vztah s Kristem v pořádku. My máme přimout to, co nám Kristus říká a nevybírat si jen to, co se nám hodí "do krámu". Ježíš nám slibuje jen bolesti, pronásledování a pohrdání od lidí, kteří patří světu a tedy i ďáblu. Za to všechno máme věčnou odměnu. Ovšem domnívám se, že jen za předpokladu, stojíme-li na hlavě. Podívejme se rychle do zrcadla, jestli na ní stojíme, jsme-li dobrými křesťany, a pak se rozhlédneme po svých věřících bratřích a sestrách. Kdo se neliší od světa, ať jsi to ty, on, nebo já, ten je jen zbožný věřící, třebaže chodí pravidelně na shromáždění, avšak Bohu podle mně opravdu neslouží. Proto nám všem přejí, abychom se naučili dobře chodit po hlavě.

- Milan Hudeček -

Vážení a milí

čtenáři, posluchači a přátelé společných rozhlasových pořadů TWR, Rádía PROGLAS a HCJB Zápas o duši vysílaných z Tirany, Monte Carla, Ekvádoru, prostřednictvím Českého rozhlasu v Plzni a Brně, ... **prostě všem, přejeme za nás za všechny ty nejkrásnější a nejpožehnanější Vánoce.**

Touto cestou chceme poděkovat všem věrným za modlitby, finanční podporu a pravidelné dary na tiskový fond. Díky vám jsme mohli oslovit další čtenáře a posluchače. Časopis Zápas o duši vstupuje do svého devátého roku vydávání. Vychází v České republice nákladem deset tisíc výtisků a na

Slovensku jich tiskneme pět tisíc. Jsme vděční Pánu, že jsme byli připraveni na nový jazykový zákon a naši čtenáři nepocítili žádnou změnu. O něco méně příjemná je skutečnost nového zvýšeního poštovního (podobně jako v Čechách již před časem). Rovněž stále se zvyšující ceny papíru a tisku nejsou nic příjemného, ale pokud nám pomůžete rozšířit řady čtenářů a sponzorů, bude zdražení méně citelné.

Náš dík patří br. Vlčkovi za dlouhou letou distribuci časopisu, sponzorům, kteří nám v letošním roce umožnili zaměstnávat paní Jindru v návazné službě korespondence a administrativní práce, aby nám částečně uvolnila ruce. Bez této pomoci bychom nemohli tvořit tolik rozhlasových pořadů.

Dále děkujeme za milý sponzorský dar kancelářských potřeb.

Děkujeme Pánu za nové spolupracovníky a společně s vámi se modlíme, aby mohly křesťanské pořady zaznívat prostřednictvím dalších rozhlasových stanic na všech místech naší republiky.

Děkujeme pracovníkům TWR, BTM, Rádía PROGLAS, Českému rozhlasu v Plzni a všem dalším spolupracovníkům, dobrovolníkům, sborům i jednotlivcům za to, že využívají možností a příležitosti šířit dál Boží slovo prostřednictvím tisku i rozhlasu.

Rádi bychom zachovali co nejvíce rozhlasových pořadů písemně. Pokud čas a finance dovolí, uvažujeme v příštím roce o vydání autorů pořadů TWR a HCJB ve formě několika sborníků.

V dalším čísle zveřejníme finanční hospodaření za rok 1996 a koncem ledna pošleme všem dárcům daňové potvrzení za minulý rok.

I dál platí **Půjčuj, rozmožňuj, rozšiřuj!** Těšíme se na vaše dopisy. Možnosti jak sloužit hledající, jsou obrovské, využijte jich společně s námi.

Pavel, Klára, Jindra

svět pozná, že máme něco jiného než oni.

Přátelé, podívejme se, zda stojíme na hlavě. Křesťanství, to je prostě svět naruby - z pohledu světa. Ano, jestliže se nelišíme od světa, lišíme se od Krista. A pak by tu byla otázka: Patříme vůbec Kristu? Nechtěli bychom získat všechno, věčný život, zdraví, bohatství i popularitu? Jestliže nemáme žádné problémy a nikdo nás nenávidí, všichni nás jen chválí, pak se prosím podívejme, zda je náš vztah s Kristem v pořádku. My máme přimnout to, co nám Kristus říká a nevybírat si jen to, co se nám hodí "do krámu". Ježíš nám slibuje jen bolesti, pronásledování a pohrdání od lidí, kteří patří světu a tedy i ďáblu. Za to všechno máme věčnou odměnu. Ovšem domnívám se, že jen za předpokladu, stojíme-li na hlavě. Podívejme se rychle do zrcadla, jestli na ní stojíme, jsme-li dobrými křesťany, a pak se rozhlédněme po svých věřících bratřích a sestřích. Kdo se neliší od světa, ať jsi to ty, on, nebo já, ten je jen zbožný věřící, třebaže chodí pravidelně na shromáždění, avšak Bohu podle mně opravdově neslouží. Proto nám všem přeji, abychom se naučili dobře chodit po hlavě.

- Milan Hudeček -

Vážení a milí

čtenáři, posluchači a přátelé společných rozhlasových pořadů TWR, Rádía PROGLAS a HCJB Zápas o duši vysílaných z Tirany, Monte Carla, Ekvádoru, prostřednictvím Českého rozhlasu v Plzni a Brně, ... **prostě všem, přeje-me za nás za všechny ty nejkrásnější a nejpožehnanější Vánoce.**

Touto cestou chceme poděkovat všem věrným za modlitby, finanční podporu a pravidelné dary na tiskový fond. Díky vám jsme mohli oslovit další čtenáře a posluchače. Časopis Zápas o duši vstupuje do svého devátého roku vydávání. Vychází v České republice nákladem deset tisíc výtisků a na

Slovensku jich tiskneme pět tisíc. Jsme vděční Pánu, že jsme byli připraveni na nový jazykový zákon a naši čtenáři nepocítili žádnou změnu. O něco méně příjemná je skutečnost nového zvýšeného poštovního (podobně jako v Čechách již před časem). Rovněž stále se zvyšující ceny papíru a tisku nejsou nic příjemného, ale pokud nám pomůžete rozšířit řady čtenářů a sponzorů, bude zdražení méně citelné.

Náš dík patří br. Vlčkovi za dlouholetou distribuci časopisu, sponzorům, kteří nám v letošním roce umožnili zaměstnávat paní Jindru v návazné službě korespondence a administrativní práce, aby nám částečně uvolnila ruce. Bez této pomoci bychom nemohli tvořit tolik rozhlasových pořadů.

Dále děkujeme za milý sponzorský dar kancelářských potřeb.

Děkujeme Pánu za nové spolupracovníky a společně s vámi se modlíme, aby mohly křesťanské pořady zaznívat prostřednictvím dalších rozhlasových stanic na všech místech naší republiky.

Děkujeme pracovníkům TWR, BTM, Rádía PROGLAS, Českému rozhlasu v Plzni a všem dalším spolupracovníkům, dobrovolníkům, sborům i jednotlivcům za to, že využívají možnosti a příležitosti šířit dál Boží slovo prostřednictvím tisku i rozhlasu.

Rádi bychom zachovali co nejvíce rozhlasových pořadů písemně. Pokud čas a finance dovolí, uvažujeme v příštím roce o vydání autorů pořadů TWR a HCJB ve formě několika sborníků.

V dalším čísle zveřejníme finanční hospodaření za rok 1996 a koncem ledna pošleme všem dárcům daňové potvrzení za minulý rok.

I dál platí **Půjčuj, rozmnoužuj, rozšiřuj!** Těšíme se na vaše dopisy. Možnosti jak sloužit hledající, jsou obrovské, využijte jich společně s námi.

Pavel, Klára, Jindra

**Připomínky a objednávky časopisu, kazet s pořady
HCJB - Dobrá novina, knihy "Zápas o duši" adresujte:**

České země

HCJB - ZoD Distribuce
P. & K. Steiger
Box 77
251 01 Říčany u Prahy

Slovensko

HCJB - ZoD Distribúcia
M. & A. Zavilla
Jiráskova 165/10
916 01 Stará Turá

Dobrovolné příspěvky můžete poslat poukázkou "A"

Název účtu:
ZOD - HCJB World Radio
Číslo účtu:
Komerční banka Brno
96538-621/0100

Názov účtu:
HCJB Rádiosieť ZOD Slovensko
Číslo účtu:
VUB Trenčín, exp. Stará Turá
49134-202/0200

Novinová zásilka
poštovné hrazeno
v hotovosti
u pošty
Velká Bíteš

HCJB - Dobrá novina denně zachytíte z Ekvádora
RÁNO: v létě v 7:30, v zimě v 6:30, tj. 5:30 UTC: **9 765 kHz - v pásmu 31 m.**
VEČER: v létě ve 20:30, v zimě v 19:30, tj. 18:30 UTC:
12 025 a 15 550 kHz v pásmu 25 a 19 m.

Český rozhlas Plzeň připravujeme každou sobotu a neděli od 7:00 do 8:30
Velmi krátké vlny (VKV/FM): **101,7 106,7 105,3 102,4 100,8 MHz**

Proglas (Brno a Hostýn) v sobotu od 6:30 do 8:00 (VKV): **107,5 a 90,6 MHz**

TWR Tirana každé pondělí a úterý ve 21:45 střední vlny: **1 395 kHz - 215 m.**

ZÁPAS O DUŠI vydává nakladatelství A-ALEF, Bořivojova 29, Ostrava
Redaktoři Ing. Pavel a Klára Steigerovi, P.O. Box 77, 251 01 Říčany u Prahy
Jednatel Ing. Bohuslav Vlček, U stadionu 379, 595 01 Velká Bíteš
Tisknou OSTRAVSKÉ TISKÁRNY, Novinářská 7, Ostrava 1
Vychází šestkrát do roka. **NEPRODEJNÉ!**
Podávání novinových zásilek povoleno:
Oblastní správou pošt Brno č.j. P/2 - 3121/94 ze dne 13.9.1994.
Dohledací pošta Velká Bíteš. Registrační číslo R 6/91.